

Liviu Andrei

Sfârșitul erei de mireasă*

- Cred din tot sufletul că o literă poate fi lagărul celorlalte litere, spuse bărbatul, așezând o cană roșie plină cu apă, lângă radiatorul prea rece să mai ardă o scamă rătăcită.
- Și tot frig o să fie!... concluzionează femeia. M-am săturat să tot dorm îmbrăcată! Totul îmi pare o interminabilă insomnie... Hai! Adu biberonul ăla și hai în pat!
- Gata! Îl las în priză. Poate, totuși, vine curentul!
- Mă, Petrișor!... Curentul vine când i s-o năzări lui! Hai, bagă-te în pat!
- Totuși, chiar cred că o literă poate fi lagărul celorlalte litere!
- Nici acum nu e cald laptele!... se plânse femeia, scoțând de sub plapuma groasă o sticlă fumurie, prevăzută cu un biberon gălbui. Se pare că iar o să-l clocesc până dimineată!
- Știi ce?! O să las radioul pornit și când vine curentul o să ne trezească! Așa e cel mai bine! Cred că o să dormim până la litera „s”. Dacă vine lumina până la „t”... o să fie și lăpticul cald!

Bărbatul și femeia se scufundară în plapumă, ocrotind biberonul ca doi pinguini. Respirația copilului din pătuțul de lângă noptieră îi liniștea ca un tors de pisică sătulă. Părul înspicat al femeii se împărțea în două armate, care nu se încleștaseră încă în bătălie. Partea dezrădăcinată a părului era bine pitită sub plapumă și semăna leit cu Vechiul Testament. Partea cu rădăcini – dar, din păcate, descoperită – era o copie fidelă a mării Marmara. Când iubirea corporală se propaga taciturn și peste cele două bisectoare de păr, Marmaraua inunda Vechiul Testament. Puhoiul de apă cu compoziția sferică a potopului îi surprindea pe toți semiții, hamiții și alți martori ai circumciziei, care își mângâiau nestingheriți slujnicele, în timp ce soțiile lor neștiutoare dădeau sân copiilor semi-golași. Orgasmul marin nu-l întrecea pe cel al slujnicilor, care se bucurau de mirodeniile lui, chiar cu prețul înecului. Și astfel, Testamentul ud nu mai avea aceeași valoare cu Testamentul uscat.

*

Strada mustea de găuri și cârpituri. Peticile din asfalt, colorate de odihnă și balegă uscată așteptau întăriri. Căruțele treceau grăbite ca o vară ploioasă, foarte cunoscută din fotografiile cu oase moi. Toate aveau aceeași formă, mărime și în toate, aceiași coceni verzi tăiați pe furiș din ogorul altuia și ascunși apoi inestetice sub o grămadă de iarbă.

O mână calmă de tovarășă profesoară lovește cu putere de gușter un obraz pistruiat.

- De ce nu ai scris, Potcovaru?
- Am uitat, tovarășă profesoară! răspunse băiatul, colorat țigănește de palma tovarășei.
- Ai uitat?! Să mănânci, de ce nu uiți?

Copilul nu răspunse. Își lăasă capul să cadă în jos ca o pungă goală. Bărbia brăzdată de o gropiță moale oglindea câteva scame albastre de pulover. Oasele i se încrețiră și mai mult în încercarea inutilă de se a feri pe cât posibil de fluxul verbal însoțit de expectorații abundente, al femeii.

– Treci la loc, măgarule! se răsti profesoara.

Fundul nemâncat și plin de frică al băiatului șterse scaunul de culoarea grundului. Mâna mică apucă stiloul chinezesc și îi dădu jos căpăcelul auriu și parfumat cu cerneală ieftină. Un stol de scrijelituri se năpustiră pe caietele liniate ermetic. Lumina stângace bătea în elevii-șoimi, îngrășându-i, slăbindu-i și poleindu-i în lumini multicolore. Mirosul de ou prăjit ieși din ghiozdanul împielit și se șterse de nasurile lor acviline. Încăperea împroșcată cu mici malagambiști duhnea a Paște și se chinuia de zor să le bage în cap pe „sînt”. Abecedarul încăpripit de iezi prăsloși, care se înecaseră cu ionatane de aur, exaspera până și spațiul înconjurător.

Spinările juvenile trosneau sub calciul rarefiat al Laptelui Gros. Piciorușe din untura pe pâine se năpusteau asupra celor înclinați și îi încălecau surd, ca pe un tren de pegași castrați.

Copilul părăsi involuntar instituția participantă la traficul vieții și al îndocinării. Își călcă pe principii amenințându-și stomacul că-l leagă cu o fundă roșie, castrată de chenarul negru, din jurul gâtului. Mersul i se curba sub greutatea genții plină cu caiete împăturite în ziare, care prezentau supra-omul și supra-ideile anului 1976. Poarta verde cu numărul 10 îl întâmpina mereu cu aceeași vopsea scorjotă cu care îl întâmpina și pe juncul venit în fiecare seară, la jgheabul de lângă fântână.

Sârma catifelată de rugină lăsă poarta să se deschidă în fața băiatului schimonosit de greutatea ghiozdanului. Puiul de povară se năpusti în bucătărie, de unde două pisici slabe țâșniră ca săgețile pe lângă el. Își așeză cu dibăcie o dungă subțire de untură pe o felie de pâine. Mușcătura adâncă cuprinse toate firimiturile unsuroase lăsând doar trei urme lungi de dinți pe restul de pâine.

Petrișor se afundă în labirintul casei răcoroase. Se opinti în aerul încărcat ca o baterie. În mijloc era televizorul. Îl știa atât de bine! Era o mașinărie cu lămpi, care arunca oameni cu capete lunguiețe în ochii migdalați ai oricărui privitor. Apăsă butonul cel mai mare al acestei cutii de măscărici și o imagine amestecată îl izbi în lumina ochilor. Își termină felia de untură pe pâine și începu să privească oamenii necunoscuți care se agitau să trăiască. O figură cunoscută se apropie de el.

– Ce faci, mă? îl întrebă figura fratelui cel mare.

– Mă uit la televizor...

– Măăă! Nu vezi că e boare afară? Dacă se arde iar lampa? Lasă-l dracu'! Oricum te uiți ca prostu'. Nu vezi că e pe sârbi?

– Ai, bă? Daniele? Țta cine e? Omul ăsta cu pălărie și cu bătă...

– Dă-l dracu'! E unu...

– Hai, mă, spune cine e!

– N-am, bă, timp de tine! Venii să iau apă, că nu mai au ăia la colectiv .

– Eram sigur! Ești prost de mori! Nu știi! îi reproșă băiatul râzând.

– E ăla, mă... Ciarli Ceapa!

Ciarli Ceapa dispăru dintr-o atingere de buton. Băiatul rămase cu gândul la omul cu pălărie, ce murise odată cu apăsarea butonului. Lătratul câinilor îl făcu să iasă afară din casă și să se urce, poftind până la culme, după un măr dulce. Mărul alunecă bine pe restul de untură și se propti în stomacul tânăr. Cotorul căzu fără zgomot pe cimitirul de mere putrezite din care se hrăneau departe de razele târzii ale soarelui mii de gângăanii. Un sunet subțiat al unui radio se propaga printre frunze și le făcea parcă să se ofilească. *Calafat – scade doi centimetri.* Mirosul de vară uscată plutea peste case gonind muștele și antenele încercuite. Încă un cotor atinse solul și își sparse burta, din care năvăliră semințe îndrăgostite și albe. Peisajul care se zărea la adăpostul coronamentului de mere verzi te azvârlea precis ca o praștie în sufletul oamenilor, indiferent de vârsta și adăpost. Indiferent dacă au votat sau dacă au băut apă din baltă vreodată.

Două cetățene înciumăgite de boală și de adunat corcodușe prinseră a se sfătui în fața copacului cu fructe închiriate.

– Ai auzit, bia Ană, ce a făcut a lu’ Scarlat? întrebă prima bătrână, cu sufletul înecat de emoția spovedirii.

– Ce a făcut, fa?

– Cică a înnebunit...

– Care, fa? Ăla de trebuia să iasă profesor?

– Ala, bia. Cică l-a bătut miliția de la Pitești și d-aia! L-au adus cu o dubă și l-au lăsat la poartă. Acum blastămă pe toată lumea și e vorba că cică or să vină să-l ducă la Colibași sau la Poiana Mare.

Femeile se priviră în ochii scunzi și cufundați în glaucom și își drenară aproape instantaneu toată activitatea acvatică pe care o acumulasera. Izvorul bătrânesc se izbea de pământ și se transforma în spumă. Pământul epura ca un burete uscat tot ce se vărsase asupra lui. Discuția bătrânelor continuă pe teme parfumate cu tămâie și pișat. Numele preotului stârni rânjete de bucurie. Preotul de sat. Acest Zburător al babalâcului, acest hapsân al colivei, care sucește mințile pre-muritorilor ulițelor și străzilor principale tot așa cum răsuțește o șopârlă fără coadă, un biet batracian.

A lu’ Scarlat locuia la trei case de băiat. Spionul din pom își aminti cum vaca lu’ Scarlat bătuse vaca lui și îi rupsesse cornul. Își aminti cum, vara trecută, a lu’ Scarlat îi adusesse o pungă cu pufarine, când venise de la Târgoviște, de la veri. Coborî sprinten din pom și alergă ca un nebun spre casa lui Mihai Scarlat. Se propti pe podul de piatră și spre curtea umbroasă a casei vizate. Mirosul de transpirație îi furișă ganțe zburătoare prin păr care îl atacau ca niște Kamikaze Stahanoviste. Podul vărui încununa cu înălțime și var un canal colector, în care zăceau obosite sau îngâlvite câteva râme roz. Câte o corcodușă zemoasă își dădea duhul în apa sălcie a canalului și se încăpățâna să plutească vreo două zile până să se împută.

Băiatul aștepta nemișcat în gânduri venirea „ăloră” care vroiau să-l ia pe Mihai. Își rupse vreo două zgaibe de pe cot și una de la genunchi. Sângele stătut țâșni puțin din genunchiul drept, prefăcându-se în clei. Scârțâitul unor roți sparse liniștea de mormânt care se așternuse ca o boală nimicitoare, între oameni și timp. Era o Dacie albastră sau bleu-Mamaia, cum e scris prin almanahuri.

Motorul mașinii își opri torsul târăganat și trei oameni, în scurte de piele, coborâră silențios ca o bucată de mămăligă cu unt pe gâtul unei pisici. Intrară în curte și se întoarseră patru. Pe Mihai Scarlat îl țineau bine doar doi. Tânărul nu se zbătea. Un papuc îi părăsi piciorul și arestatul se opinti împreună cu tot cu cei care îl păzeau, ca să și-l restabilizeze.

– Stați, mă! Măăă! Stați, mă, să-mi iau papucul! Stați, mă, ce dracu’! se rugă insistent tânărul.

– Lasă-l, mă!... că îți dăm noi alții! răspunse o scurtă de piele.

– Bine... Hai, mă, îmi faceți un proces din asta instant? întrebă tânărul râzând. Face-ți-l aicea, tovarăși! Aici și gata!

Oamenii nu răspunseră și își urcară omul în mașină ca niște iezuiți cumiți. Proptiră arestatul între ei ca să-l ferească de lumina liberă și porniră atelajul.

– Și cine m-a reclamat, tovarăși? Cine?

– Păi, tu, cine crezi?! Spune tu părerea ta! îl îndemnă cel mai solid dintre bărbați.

– Cred că Georgescu și cu Fira... Ei... ei erau d-ai voștri!

– Părerea mea e că bătaia de alaltăieri nu te-a educat deloc. Băăă! Te-a reclamat întreaga clasă muncitoare din România! E clar? Nu vor din ăștia ca tine. Bă, și erai și tu intelectual!.. Bă, prost ești! Te-a pus dracu să scrii prostii!

– Nu mi-e frică! Eu am scris-o! Recunosc! Nu mai puteam!

– Păi asta te învață, băăă...ăștia la școală? I-auzi! Asta e a ta! reluă bărbatul solid, scoțând de la piept o foaie scrisă și mototolită. *Bomba atomică sau bomba siderurgică* de Mihai

Scarlat. Și vroiai să o multiplici!... Să-ți citesc?!... Așa... Uite aici pe spate... Gata!... Azi am întâlnit o femeie care semăna cu Ceaușeasca. Purta o fustă conică maronie... Da... și mai uite... Se spune că alde Ceaușescu sunt jidani. Jidanii se asemănau cu slavii, numai că erau jidani... Două Români gemene se întreceau pe un tancodrom... Mda. Ce să spun?!... Ești terminat, mă, băiatule!

Mașina se opri în fața unei clădiri cu geamuri puține. Tânărul fu dus înăuntru mergând sacadat, călcând puternic pe partea care era protejată de papuc. Poarta se închise tot pe roți și liniștea se lăsă iar peste stradă și casele atașate. Era cald. Numai două perechi de bocanci negri, expuși la geamul unei anexe a penitenciarul, îți aminteau de răcoare.

*

Băiatul rămase priponit în podul de ciment. Nimeni în afară de o privire furișată printre ochii de pânză ai perdelei nu deplângea pierderea suferită. Marin Scarlat își văzu de cusăturile lui în continuare. Arestarea fiului îl lăsase rece. O astfel de semănătură sufletească se cerea cernută în altă parte.

Viața se târa ca o urechelniță pe calvarul satului. Totul se întâmpla seara. Seara transpirația Colectivului pătrundea în casă și se transforma într-o transpirație colectivă. Mămăliga cădea ca un nămol proaspăt pe masa mică și rotundă. Mâinile bătătorite încercuiau o farfurie de chiseliță, în timp ce gurile sorbeau fripte de foame din lingurile de lemn. Muzica foamei era intangibilă urechii unui ghiftuit. Nimeni nu povestea nimic. Fiecare își potolea dorința nestăpânită cu o ticluire bătătorită de măsele acoperite de salivă și carii cretacice.

– Ia mai pune, fa, o farfurie! ordonă bărbatul.

Femeia se ridică și înfipse un polonic în oală. Recipientul roșcat sună a gol, semn că mana sâmburească era pe sfârșite. Bărbatul dovedi și ultima farfurie apoi se uită moale spre toți supușii care îl pironiseră cu privirile, ca pe un bulibașă nou. Omul se ridică plin și se trânti pe o dormeză înflorată. Se uită la tavan și se gândi în sus.

– Ai auzit, fa, Petro, că cică l-au luat pe a lu' Scarlat la Colibași?

– Păcat de el! răspunse femeia.

– A înnebunit de prea multă școală... Școala e dată dracului! Dacă nu ești de ea, ești de muncă! Te pui cu dracu'? Băăă! spuse bărbatul uitându-se la cei doi băieți. V-am spus, bă, că cloța nu mai face ouă! Ce dracu'!... Bă, Petrișor, mâine mergi cu noi la colectiv! Ești mare! Nu mai merge să stai blendereu! Gata! Fa, Petro, mâine îl luăm și pe cucu' ăsta mic!

Femeia își freca tălpile jupuite cu o custură veche. Se uita scurt și îndepărta câte un strat de istorie rurală. Cuțitul se lipea de jip și îl scurta de cap ca un gâde gras și știrb. După ce tălpile fură curățate de stratul de mizerie întărită, femeia își îmbălsămă cu gaz părul lung și negru. Pieptenul mânjea cu lichid toate cosițele, netezindu-le pe rând. Mirosul de basorelief proaspăt zugrăvit se răspândea cu repeziciune în casă.

*

– Bun venit la Colibași! îi spuse bărbatul din patul alăturat. Aici se jubilează stele. De ce te miri? E bine aici... Suntem ca la mare, aici! Atât că nu miroase a mare, ci miroase a hazna! Hazna Colibski! Parcă am fi la Birkenauski! Nu te mai mira, bă!...

Asistentul apăru ca din eter și îi întinse captivului un pahar, în care erau diluate rămășițe dintr-o pastilă comprimată.

– Ce e aici? întrebă tânărul bolnav.

– Numele, tovarășe!

– Scarlat Mihail Marian...

– Dumneata ai neurastenie. Așa că... în pahar ai... doar un calmant, ca să nu te mai doară coastele... știi dumneata... de la drum.

– Și mie ce-mi dai? Dă-mi ochii lu' Dobrin, să mă frăgezesc ca păsărica putredă și sătulă de pagubă! spuse inculpatul străin. E bine de voi! Dar și când ies... păi ies! Ies ca ghiocelul din bălegar de porc! Murdar... dar numai bun să mă vândă țigăncile la cucoane!

– Băi, Antoane! spuse asistentul râzând. O să ieși d-aici când o cădea Ceaușescu sau când s-o dărâma Colibașu' peste noi! Adică nu acum. Poate ieși mâine, dar nu acum. Și la urma urmei, de ce să ieși!? E bine, mă, aicea! Vorba aia... fasolea cu pietre-n ea... mor soldații după ea!

– Da. Așa e! interveni Scarlat. Dar câți au murit pentru ea?! Și câți mai pătimesc încă... pentru bobul ei!... În concluzie... nu știi o boabă!

– Băă! strigă Anton. Nenea cu activități, adică activ sau activist? Deja mai jos nu pot să cad! Fasolea e... să știi și tu... bucuria... curiosului. Acum, hai că mi-e somn! Mă înțepi sau te fac un tabinet?

Paharele săturară cei doi deținuți și aduseră calmul între occipitali. Celula în care fură duși era groasă și semăna cu o țevă de pușcă. Mirosul de trăgaci se contopea cu cel de transpirație bărbătească. Paturile erau toate îmbrăcate în verde închis. Deținuții se priveau și se alergau cu ochii ca niște cobai injectați cu sentimente nocive de laborator. Politicul era profilul bine definit al carcerii, așa că fiecare se ucidea cu crezul și cu pasiunea unei idei proaspăt implementate în minte. Toți păreau niște serafimi spânzurați de un calendar, gândindu-se ce facultate să urmeze. De sfinți sau de arhangheli. Două pisici netede la glas se fugăreau printre paturi, zburând a păr de cal tot ce nu era bine apretat. Scarlat se aruncă într-un pat blănos și tare ca un sâmbure de măslină. Mirosul de igrasie intra până în sufletele încarcerăților, le viola și apoi se instala în zeghe, piele și păr ca un duh posesiv. Cele două pisici prinseră a se hârjoni pe sub patul noului venit, lovindu-se și ele din când în când cu capul de gratii. Visele cu câini turbați le înprospătaseră sufletele, iar mirosul noului venit le aduse aminte de salamul de bardou.

Tânărul Valjean atinse cu palma dreaptă peretele ud și simți în el durere cât într-un secol de pelerinaj pe urmele inchiziției. Unghiile și creioanele furate ale pătimiților politici scrijeliseră versete și idei cromatice. Editura Zidul nu le refuzase ideile dureroase și le îngăduia să folosească tencuiala. Nu numai tencuiala era un mod de expunere a durerii patrimoniului catadicsit cu bandajare ci și salteaua. Scarlat descoperi repede talentul bancrutar, mâzgălit cu ajutorul cataligelor de cărbune: *Diavolul în sine este o existență conjuncturală. Casa diavolului este însuși coșul de gunoi flambat, în care noi, cei cuprinși tot timpul cromafină, ne aruncăm sticlele de parfum.*

Încetă să mai citească. Privea cum politica arunca și primea înapoi altă cartoafă mai mare în grad. Toți deținuții erau declarați ca fiind nebuni, adică fără de sistem în cap sau mă rog, contra lui. Cineva îi sifonase și pe ei trimitându-i, după o bătaie bună, să joace cărți sau să le citească. Între ei, Sistemul mai băgase și „din ăia buni”, ca să-i bată la cărți sau în idei.

Un bărbat grizonant se apropie de el, iscodindu-l dacă nu cumva are concepții mai bune sau mai noi sau măcar un chiștoc cocoloșit.

– Și?! De ce te-au adus? Ești nou, nu? întrebă bărbatul.

– Ce întrebări pui și dumneata... tovarășe! M-au adus pentru că am spart placenta. Ce să-ți mai spun? Cred că în rest știi și dumneata. Suntem implicați într-un basm. Totul e basmeologie.

– Ești tânăr, mă, băiatule! Trebuie să ieși din balamuc! Altfel... o să mulgi pisicile p-aici! Într-adevăr... e un lapte perfect, dar te îngrozește. Are gustul destinderii și al răgazului psihic. Habar nu ai cum e mâncarea pe aici! Parcă ai mânca tocat în gură. Dar să știi că sunt unii care trăiesc bine și aici! Se poate trăi și bine! Știi ce ar fi mai bine?! Ar cam trebui să dorm cu tine în pat câteva zile și să-ți spun la ureche ce și cum trebuie! O să fie bine! O să vezi!

– Sunt flămând după adevăr! Mai bine nu mai citeam nimic! Am pus mâna pe niște cărți hodorogite, apoi... apoi am scris și eu.

- Băăă! O să te scap! Dar tre' să mă ajuți și tu după aceea! Trebuie! Că altfel o să ne parazităm steaua cu totul! Câți ani ai?
- Am 24 de ani! răspunse Mihai.
- Nu mai ai. Aici nu ai ani. Ai datini și obiceiuri. La noapte vin și te botez eu ca să nu ai parte de alte botezuri. Trebuie să știi cu cine să vorbești și cu cine nu.

*

Câmpul se vestejea în căldura care ieșea parcă din pământ. Arșița se răsfrângea și în suflete și se propaga în țeava de irigații, care se căscase din pământ. Nenorocul turbat al zăpușelii saliva și umplea de zel și nerăbdare fiecare ființă apoasă. Căruțele se înfingeau parcă toate într-un singur cal. Oamenii se purtau ca niște buzdugane de smoală, mușcând ahtiați dintr-o pătlăgea. Tone de roșii prune curgeau în atelajele căptușite cu folie, ca niște amalgame de inimi umane, de maimuțe și de alte maimuțe și mai mici. Inimile reușiseră să se plaseze cât de cât natural în decorul verde, amestecat în jos cu espadrile și opincării și în sus cu părul îmbibat în gaz, basmale subtile de târg săptămânal și favoriți. Furnicarul de pătlăgele alerga după muncă, în stil de mare fabrică de pământ. Căuta noi și noi căruțe, toate înfipite cu osiile în cai. Muncitorii își încovoiau spatele ca un arc de vânătoare și se îndreptau subit, ca o săgeată din lemn tare, ori de câte ori umpleau câte un coș.

Băiatul începea să se încline și el alături de restul familiei. Azotatul îi ardea mâinile și îi frigea orice plăcere de a privi soarele pucios. Funduri de bărbați și de femei i se arătau fără risipire, toate acoperite de viitoare treanțe de covoare. Elastice vechi legate cu noduri mici strângeau pe picior ciorapii lungi și găuriți ai femeilor, care se prelungeau până la pulpele lor albe, mângâiate de scărpinături. Gluma atingea toate familiile implicate în scormonirea pământului pistruiat cu pătlăgele, ca o cană de bucătărie. Hidrantul artezian era singura sursă de apă credibilă în afară bălții, prin venele căreia navigau labe de găște, diplodoci și oase din 1907. Căldura declanșa uneori râsete nestăpânite, iar alteori rânjete oarbe prin care se strecurau înjurături adresate cuptorului, care încingea vârtos spinările culegătorilor. Buzele însetate se apropiau rând pe rând de hidrantul ce-și scutura prin vibrații puternice valvele de cauciuc, asemenea unui colibri mahmur de vermut. Setea trăgea orice strop de apă care țâșnea și usca cauciucul până ce devenea uscat ca o roată umblată. Cauciucul se rehidrata prin țâșnire, până ce alte buze crăpate sub sărutul nopții trecute apucau să sugă însetate tot ce supura conducta.

Daniel privea silueta fetei căptușită de basmaua prea mare. Feromonii patinau transpirații printre rândurile de roșii. Brusc, mintea tânărului se făcu amară, ticluind un rânjet de montă care crăpă pământul de sub pielea vătămată a tălpilor. Își ridică basca fumuită de sudoare și se îndreptă spre trupul dorit.

– Fugi! Șarpele! strigă tânărul prefăcut.

Fata tremură și ocoli cu privea pământul îmblănit de verde, în căutarea jivinei târătoare.

– Te-ai speriat, Grupino? o întrebă Daniel rânzând.

– Nu mai îmi spune așa! De unde ai mai scos-o și p-asta? întrebă fata, potrivitându-și basmaua cu un nod grăbit.

– De la televizor. De pe sârbi!...E una! Seamănă cu tine!

– Și ce face aia? E frumoasă?

– E! E dată dracu'! Auzi?!... ăsta ce e? întrebă Daniel arătând spre piciorul drept.

– E picior!...

– Și... ăsta? o iscodi tânărul, arătând spre piciorul stâng!

– E tot picior!

Daniel rânji scurt ca o cabalină sătulă de coceni. Focul din ochii nedumeriți ai fetei îl aprinse spre păcat. O cravată eterică îl spânzură ca să-și revină în fire.

– Și, ăsta, ce e? o iscodi tânărul privind hlizit spre umflătura care-i și șifona ghizdul.

Râsul năpădi în același timp cele două siluete care nu munceau. Transpirația tinerească din ei căpătase un miros de fân pentru căprioare. Fata se îmbujoră ca un măceș copt și se apucă să rupă cu putere o roșie, ca să intre din nou în transa culesului. Roșia se prăpădi lin până în coș unde Canada celorlalte roșii o aștepta.

– Păi ce să fie?! Nu e tot picior? Când vrei să ne plimbăm cu el?

Tânăra își potrive din nou basmaua care prinsese miros de iepuroaică albă. Se împletici să-i răspundă zmeului încăldurit, îngrădit cu brăcinare și aruncă cu sfială în coșul de nuiele, o roșie pe jumătate crudă.

*

Noaptea se prefăcea de fiecare dată într-o călătoare, parcă fecundată nedeslușit de un amoretat întârziat. Sub tavanul din beton armat, o obișnuință nedeslușită îi regăsește pe toți pătimiții dormind, în așteptarea chinului.

Suflarea omului îi desfigura urechea atât de lent, încât nici nu simțea desfășurarea.

– Încă nu te-ai molipsit de închis! spuse șoptit bărbatul. Vroiam să mai dorm măcar un pic cu libertatea. De un an jumate nici nu mai îndrăznesc să visez. Pun capul pe perna asta verde și stau ca un orb fără gânduri, plutind în așteptarea unei norme de câteva ore de stat. Tu încă mai miroși a liber, dar ai început să te-mpuți și tu!

Mirosul febril de cărbune închistat în vopsea pătrunse mintea lui Mihai. Era un miros de vechi, dar foarte dulce pentru neștire.

– Uite! Aici e instrumentul izbăvirii!

Un creion chimic atinse mâna tânărului, care îl prinse ca pe o za în lanț.

– Cu asta o să scrii tot ce-ți trece prin cap, măcar 21 de luni și după, o să găsim altul. Trebuie să scrii cât mai repede, că altfel mirosul de om fără vise te va mumifica aici.

– Și cum o să le scoatem de aici? Cum?! ăștia sunt în stare să lovească cu pumnul și o bucată de hârtie. O vor pălmui și apoi o vor viola unul câte unul.

– Mă! Afară a rămas doar necesarul de oameni. Adică tot ce e sinonim cu o linie dreaptă. Nimeni nu mai are curaj și nici minte! Aici e o bancă a sângelui prin cultură. Singura diferență e că se vine din afară, ca să se ia! Nu ca să se dea! Fiecare ia cât poate!

Ideile îi sângerău în ureche, în timp ce mâna strângea cu putere creionul izbăvitor, ca pe o sabie încinsă de teacă.

– Auzi cum se doarme aici? Se doarme în șoaptă. E o șatră de intelectuali. Fiecare cu rasa lui. Nu e unul care să nu sufere și în vis. Toți scâncesc ca la o țâță boantă, prea mare pentru botul lor. Și de altfel, acum au dinți. Tociți, cei drept, dar au. Mâine o să-i cunoști pe toți prin vorbele mele. Vei fi fericit să auzi cât neuron și câtă pagubă au pierdut! Acum, culcă-te liniștit și ascunde creionul ăla bine! Ai grijă ce visezi, că ăștia umblă și acolo! Dacă visezi o motoretă, să știi că ei sunt! Te ascunzi oriunde și stai acolo!

Dimineața veni ca o spumă răcoroasă și toxică, neprielnică somnului. Plictisul și nerăbdarea se plimbau din colț în colț. Diavolul se așezase la un joc de cărți cu deținuții și le câștiga toate țigările. Pisicile alergau bete, ca niște bărci neșlefuite, pe râul de paturi suprapuse. Singura masa din celulă stătea atașată de un om încruntat, care păzea o carte, două scaune cu spătar și pe el însuși. Poarta celulei se deschise și un copil de vreo doișpe-treișpe ani intră fără frică și se așeză pe un scaun. Bărbatul ceru tema și primi un caiet cu coperti gri. Diavolul și ceilalți jucători păreau obișnuiți de această priveliște și își văzură de joc. O pisică începu să se gudure pe lângă diavol, care o îndepărtă liniștit fără să o privească, semn că prinsese o mână bună.

– Toate! ceru Lucifer, aruncând trei cărți pe patul ce servea drept masă de joc.

Trei cărți veniră aprig înapoi. Lucifer rânji la vederea lor și le strânse bine între palme.

– Ai rezolvat... tot? întrebă bărbatul pe copilul care împrospătase celula.

– Nu tot...

O palmă șterse obrazul drept al băiatului, care nu schiță nici un gest dezaprobat.

– Bine... O să le terminăm acum! Hai!

Diavolul câștigase din nou vreo cinci BT-uri. Jocul reîncepu cu o miză mare, dar destul de degajat, intrând și ieșind din sângele combatanților ca un sentiment necunoscut și necontrolat.

Mihai se gândea la creion și la fapte. Gândurile îi zburau prin urechile înfundate și se bălăceau în putini. Soarele fugea de ferestre, ocolindu-le ca pe un indigo șifonat. O pereche de pași inegali se apropiară de el, ca să-i strice gândurile și presupunerile. Pașii ajunseră lângă pat și începură să-și spună oftul.

– Și hârtie... de unde? întrebă Mihai.

– O să primești și hârtie! Dar să te grăbești să scrii, că altfel uiți! Uiți și poate chiar mâine-poimâine ieși de aici și atunci nu mai are rost! Ceva trebuie să se întâmple!... Toți de aici simt lucrul ăsta! Ceva mare de tot!

– Cât de mare?

– Natura se va revolta și ea, Dumnezeu la fel... Tu chiar nu vezi că și Diavolul e băgat aici? Joacă la cărți toată ziua. Ce să facă afară?! Nu vezi că nimeni nu mai crede în el?!... Acum omul e și dracu și Dumnezeu! Toți sunt liber-cugetători! Ala de la masă a fost profesor universitar. Era toabă de matematică. L-au băgat, culmea... pentru două poezii. Acum toate prăjinile partidului își aduc odraslele la el, ca să le mediteze. Are trecere peste tot dar e într-o colivie de aur. O să îndesăm foile pe care le scrii la prostovani ăștia în caiete! Trebuie să ajungă unde trebuie!...

– Și dacă ne prind?!

– Bă, tu ești prost? Păi știi deja! Nu înțelegi că trebuie să existe contragreutate?! Fără noi, filosofia lor nu are valoare. Imperfecțiunea îți dă perfecțiune. Privește-l cum stă la masă și îi învață pe micii proletari matematică! Trebuie neapărat să știi cum a învățat el. O să-ți povestesc la noapte. Sper să-ți aduni gândurile până atunci! O să te vizitez cât timp o să miroși a liber! După aia, o să fii pe cont propriu! O să te-mpuți și o să ieși murdar de aici! Dar o să ieși curând!

*

Anul care trecuse schimbase parcă până și norii. Luna crescuse în gravitație și se bătea să bea prima din ciutură. Stelele nu se mai arătau de frica mirosului de cantină, iar norul apăsa noaptea și o făcea de nedormit. Câinii lătrau ca proștii în lanț, cu mămăliga lipită de cerul gurii. Chemarea lor eunucă îngrozea păsărele răpitoare și dilua sucuri gastrice. Băiatul se zvârcolea de căldură și nesomn în patul ce-i rămăsese prea mic, torturându-i trupul firav. Gândurile de aer închis îi măcinau fruntea. Visa prostit de atmosfere și dor de murături. Transpirația de pe frunte se pupă cu cearșaful gros, care o supse ca pe un pește urât dar bun la gust. Veghea se instalează neplăcută și îl ridică în capul oaselor. Părăsi patul și ieși afară să gonească răcoarea uscată, ce nădușea un om mai repede decât o căldare plină cu apă. Pietrele nu îndrăzneau să-i înțepe picioarele și se fereau de el ca de un muflon în călduri. Băiatul intră în grajd și numără singurul cal pe care-l avea. Simțurile i se treziră și își aminti de nevoia primară. Se pișa, gândindu-se la diafilme și la câinele, pe care-l scăldase în căldarea cu D.T.T. și care se gudura unduit pe lângă el.

– Marș, Tarzane!

Găinile respirau greu pe culmea îmblănită de găinaț. Unele picoteau liniștite, altele se visau sălbătice. Aerul intra greu prin septul lor strâmb și fluiera nedeslușit, ca un măgădan îndopat de eugenii și pufarine.

Băiatul privi norii care curgeau pe sub Lună. Se simți înfometat și se gândi la strigoi. Se furișă înapoi în cearșaf, ca un amant nepriceput și ascultă liniștea fânțarească care îi tulbura auzul. Picioarele i se frecau de răcoare, ignorând tălpile pline de găinaț care se relaxau ca o pereche de balerini. Somnul îl apucă cu gândul la strigoi și la alte arătări de înălțimea lanului de porumb. Îi și visă goi și îmbrăcați, și însurați și burlaci, făcând rele intenționat, fugărind

pletoși și iscăbind carnete roșii. Se făcea că era șoim, mâncând toate găinile porumbace în timp ce mama sa îi întindea nădușită, o felie de pâine înmuiată în căldărușa cu apă și cu mult zahăr pe ea.

– Ia, Petrișor! Ia, la mama!

Visul îl lăsă să doarmă pe o parte. Petrișor se conformă timpului și nu ceru nimic în plus decât să nu-i fie legată nicio cravată roșie de gât. Măcar în timp ce doarme, să nu-l privească nimeni și nimic. Doar el să privească oalele maro, pătate de rugină, în care stăteau mușcate și crăciunițe neîngrijite.

Dimineața îl găsi obosit ca un animal nădușit de povară. Școala îl aștepta cu mustața crescută. Ghiozdanul trase de el și îl amenință să-și arunce caietele poleite cu ziar, în corpul-i stâlcit de miros de ouă fierte. Aruncă două mere și se avântă spre instituția ihtiomorfă care găzduia vise, stilouri și mâini altoite de joarde. Clasa îl primi ostil, așezându-l pe un lemn numit scaun aruncându-l imediat după clopoțel în definiții mai mult decât perfecte, deci fără sens. O fustă conică apăru umbrită de sine. Un corp, ce fusese odată bun, curgea în această fustă maro și o înrăia simțitor, de fiecare dată când un elev băga pe furis în timpul orei, câte un pufulete sărat în gură. Fusta servea materii mendeleevice și istoria recentă a oamenilor roșii, care băteau la fund pe cei verzi, după ce luaseră și ei la rândul lor bătaie, cel puțin o dată. Răul oxida gândurile mai mult decât aerul de logodnă, ce una școlarii ca aburii de grog, dintr-un cazan coclit.

Economia politică îl scârbi ca o murătură stricată. Nu vroia să învețe și gata. Ceva revoluționar, care avea să îi atingă aura de viitor gog sau goliard, îl făcea să nu fie prins, cătuși de puțin, în mrejele ideatice ale așa-zisei învățături. Fuga de iluzii și școală disproporționată infecta mușchii minții, făcând creierul să vomite planșe de biologie, structuri cu osoase și ateliere așchiate.

Materiile se succedau ușor. Ziarele se schimbau pe caiete, patinând voalat pe bănci. O nouă fustă conică fu însărcinată să le spună copiilor despre bătlani și seri pe dealuri.

– Potcovaru! Azi nu mai scapi! Spune poezia! porunci tovarășa fustă.

– „Sara pe deal...” de... Miai Ieminescu. „Sara pe deal, buciuumul sună... cu jale...”

Petrișor căuta ajutor pe pereți, printre animalele împăiate și printre planșele cu flori desenate ritmic. Fotografia rubicondă a holdelor, care păzea altă fotografie a unui tovarăș cu cap de ciocan, îl țintui frenetic și îl ajută să mai schițeze puțin din poezia muncitoare.

– Hai, mă! Ce stai atât?! Spune! „Și osteniți oameni cu...” Ce au oamenii în spinare, când vin de la muncă? Ce taie iarba, mă!

– „Și osteniți...oameni cu secera-n spinare...”

– Oameni cu coasa, mă! Lasă secera! Aici este vorba de coasă, nu de seceră! Stai jos! Patru, puturosule! concluzionă tovarășa conică.

Imaginea secerii i se întipărise în minte ca un orologiu părăsit de cuc, ce cântă rumbe și bolerouri perverse, pe la casele fetelor nemăritate. Drumul spre casă îl liniști. O mușcătură dintr-un măr verzui sparse imaginea tășului contorsionat. Caii lăsaseră urme proaspete pe asfaltul găurit. Albul casei căzu pe el și îl învioră. Se așeză în pat. Scoase și ultimul măr din ghiozdan și mușcă din el cu poftă.

Privea tavanul plăcut de simplu. Mesteca lent o bucată de măr și aștepta ca aceasta să se ducă dumaticat cu dumaticat la locul de ardere. O moleculă de tavan îi căzu în ochi și îl întoarse într-o parte. Mâna dreaptă lăsă mărul și scoase cu grija mizeria hibridă din carnea ochilor.

Adormi încălțat, visând la un calif simandicos care siluia în taină toți copiii fragezi ce aveau să devină spahii și să moară pentru bunăstarea lui. Visul se încălci și dezvălui o lume veche, păcălită de iobagii imaginari, cu seceri, care violau fete de casă și de grofi. Acestea țipau, zgâriau și loveau cu ultimele puteri, mâna bătătorită care rupea Drumul Mătășii de pe ele. Dinții lor de lapte și ruj mușcau pieptul păros al mujicului, care căuta penetrarea ca pe un izvor fără pești. Durerea le cuprindea măruntaiele și le crăpa simțurile. Plăcerea venea repede

și se răspândea în tot corpul. În final, ochii munciți, care sângerau a seceră, harapnic și măsele scoase, se întretăiau cu ochii fini ai femeilor. Ochiul affluent fugea în ochiul fluviu și îl culca, îmbogățindu-l. Țăranul răzbunat, fuge cu secera lui și se alătură mulțimii transpirate de jaf sau de plăceri boierești. Lumea capătă rost și conacul prinde miros de pământ. Muștele intră să vadă violul și atacă părul nedumerit al femeii siluite. Își freacă picioarele căptușite de prea mult post negru și regretă că au poposit pe o ființă cu sânge albastru.

*

Lumina difuză care intra de afară storcea nervii penitenciarului. Durerea de viu se răsfrângea în fiecare lucru, chiar și în pisicile care alergau nestingherite de foame și de libere ce erau. Nimeni nu dormea cu adevărat. Toți gemeau și așteptau catastrofa sau evenimentul pe care cei mai învățați și cei mai chinuți îl preziseseră. Trecuse aproape un an și Mihai tot mirosea a liber. Ștefan îl vizita în fiecare noapte, ca să se drogheze cu mirosul lui liber și să adune hârtiile scrise. Creionul se tocise puțin, dar era voinic ca un lăstar de cucută, gata să otrăvească tot ce atinge.

Stătea cu fața la perete și aștepta vizitatorul cu un calm de mormânt. Vizitatorul apărui la o oră trează și începu să-și facă efectul de medicament palmat.

– Trebuie să-mi predai creionul! Nu o să mai stai mult aici! Ai scris destul! În curând o să vină altul și o să-l educ și pe el!

– Simți tu că o să ies? întrebă Mihai.

– Inevitabil. Nu mai miroși a liber! Asta ți-a afectat și scriitura. Se aude că nu mai poți! Păi de ce nu spui?!... Spune, mă, băiatule! O să vină schimbarea acum! Ceva trebuie să se întâmple! Dormi! O să fie unul din ultimele somnuri! O să se aleagă praful de noi și tu o să ieși!

– Nu cred! Măinile mele seamănă de un an cu cele ale unei păsărici deochiate.

– Trebuie să crezi! O să ieși! Acum ai nevoie de botezul de ieșire. O să stai de vorbă cu profesorul. El știe sigur că tu cânti cel mai bine când ești afară. Afară nu e nici Diavol nici Dumnezeu... ești doar tu. Trebuie să bați, să umbli și să ajuți și tu! Cauți oameni, dar oameni, nu paparude! Vezi tu ce faci!... Aici să nu mai intri... că nu știi să joci cărți! De fumat... nu fumezi!... Hai! Treci la vorbitor ca să te boteze!

Mihai înaintă îndrăzneț spre patul matematicianului. Creionul i se umezise în mână și aluneca ca o fâță rea, obosită de râme și chefuri cu fitofagi. Profesorul stătea întins, odihnindu-și capul și părul rar pe o pernă de culoarea colivei.

– Așadar, puiule, o să ne părăsești!... Sper că n-o să-ți fie dor de bășinile noastre! Nu trebuie! Dorul e ca un cuțit! Îți taie beregata. Ce ai învățat tu aici? Te-ai creionat.

– Și acum ce fac? Unde mă duc?

– Te duci acasă. Afli cine te-a dat în gât, te răzbuni și te înmulțești! Trebuie să te dai cu ei! O ai în sânge. Dacă erai curat, rămâneai cu noi! Dar nu știi cărți, nu fumezi... nu ai omorât oameni!

– Păi și când ies? întrebă Mihai speriat.

– Păi... nu știi?! Ieși când o să se crape pământul. Se crapă și tu ieși! Zburătorul e deja în vârful piramidei și cade pe noi. Aștia or să crape la Canal și tu o să crăpi de sătul! Eu am apucat Foametea. Foametea e mai grea decât bătrânețea. Am mâncat cai, câini și ploaie. Am învățat să socotesc la un an după ce eram și eu sătul. Socoteam vârstele morților care atârnav scrise pe case, în chenare negre de postav. Și mirosul... mirosul te termina. Mirosea a cuminecătură și a calaican. Apa prinsese gustul putrezirii. Borvizul era apă chioară. Dă-mi mâna să te ating! Gata! Ești botezat! Dar nu-mi place moaca ta de bonjurist! Pleci la luptă sau pleci la boarfe? Lasă-mi creionul ăla!

Mihai îi întinse creionul negru ca pe o baghetă de părăsită și istovită la culme, mai istovită chiar decât un taur flămânzit, fugărit de doi chulo îndrăgostiți.

- Aici, ăsta face mai mult decât un browning! Du-te și dormi, ca să fii odihnit când ieși!
- Păi și când ies?
- Bă, o să intri! Când ai intrat aici, ai ieșit! Așa că o să ieși!...
- Păi... când?
- Căcând și mâncând! O să ieși când s-o crăpa pământul, ce nu-ți e clar? Hai! Fugi la somn, că mâine ai treabă! Începe seceratul... sau secerișul. Fiecare îi spune cum poate.

Mihai părăsi zona botezului și se așternu în pat. Îl izbi un miros necunoscut, un miros închis. Pentru prima oară, simțea mirosul închisorii. Simțea că pământul se crapă, ca un mormânt săpat din seceri, din coase și din canguri. Adormi cu gândul la râpe, extinctoare și la pământ însurat.

*

Ziua se ivi cu repeziciune și odată cu ea se deschiseră toți ochii, inflamați parcă de boli țacănitoare, ai oamenilor satului. Creierul lui Petrișor calma sângele, care se supăraseră de atâta foit, într-un cheag de sânge prietenos. Soarele fugea să mănânce resturile de cantină și aluneca drept în ochii privitorilor matinali. Privit de sus, pământul părea proaspăt liniat de prostie și de bune intenții. Răzoarele de păsări flămânde se stricau în scurmat solul jilav de sănătate. Țăranii umpleau, mânați de un reflex primar, bidoane cu apă și înfigeau grăbiți caii în căruțe. Fiecare cuib de muncă se pregătea să ajungă la templul libertății și al normei. Colectivul îi aștepta, ca o curvă petrecută, să-i culeagă roadele și să-i dreagă ridurile și poftele menopauzei. Vraja multicoloră a muncii până la învinetire îi făcea pe toți să se trezească fără ceas, înaintea cocoșilor și chiar a cucului, care spurca pe oricine refuza să-i clocească ouăle. Strigoii fugeau și ei în morminte, căci munca îi speria mai mult decât politica sau Dumnezeu. Animalele moarte își făceau fluieră din oase și cântau doine, ce însoțeau alaiul muncii, ca o cățelușă șchioapă și friptă de sete.

Petrișor rămase întins și bătut de soarele dimineții. Colectivul submina fustele conice, țărani executanți și chiar și aluziile și bancurile porcoase inventate despre el. Alesese școala în locul muncii codite. Ghiozdanul îi făcea semn că-i era foame de caiete și ouă fierte. Băiatul nu-l privi și rămase cu gândul la seceri și sori prea lași să înfrunte măcar un copil cu izmene de borangic, ca ale lui. Patima și plictisul erau cantonate în sufletul lui. Casele ieșeau parcă din oameni și iepe. Din armăsari nu ieșea nimic bun. Nici măcar salamul.

Școala îl primi iar cu pofta unui nou desfrâu. Aerul se boltea în perciunii jumuliți ai băieților, care își frângeau de câteva ori pe zi spinările, jucând Lapte Gros. Petrișor mângălea cu acuarela curgândă a stiloului, o vietate albastră, înaltă cât toată foaia. Desenul se strâmba și el de frică și poate de supărare. O durere interioară îi schimonosea liniile de cerneală. Poate că mămăliga i se lipise și lui în cerul gurii sau cineva îl deochease.

– Copii! Peste o oră o să vină tovarășa Avram, de la dispensar, să vă controleze! spuse o fustă calmă.

Vocea ei era o altă formă geometrică. Nimeni nu știa de ce, dar pe picioarele ei atent sculptate, atât cât se vedeau, trunchiul de con lua forma plăcută a unei înghețate. Decibelii ei plăcuți și calzi întreceau orice Glorie și orice supărare a ei era plăcută la auz. Dar patima o prinsese și pe ea. Pământul trebuia să se crape și pentru singurul trunchi de con plăcut.

Ora trecu și două femei în halate apretate cu aracet, intrară vijelios să verifice armata viitorului. Decimarea legiunilor se făcea gradual. Întâi se verifica dacă centaurii și amazoanele aveau păduchi sau alte sălbăticiuni ale scalpului, toate cu rang și nume latin. Nimeni nu avu vreo lindină, așa că mai rămâneau de verificat peșterile. Gurile se deschiseră pe rând și asistentele analizară orice urmă de roșeață sau cuvinte ce nu puteau fi digerate. Două fetițe negricioase, care purtau haine ce mai suferiseră controale, stând atârdate pe surori mai mari, fură găsite cu probleme. Lecția continuă, în timp ce substanțe urâte de orice simț uman erau introduse în gâttelejurile purtătoarelor de codițe. Unii chicoteau, alții trăgeau cu ochiul. Petrișor rămase pironit la actul de purificare care se desfășura în spatele clasei. O fustă

nedorită înaintă eteric spre el pironindu-l cu privirea ca o zeitățe păgână sau un sfânt ortodox deformat.

- Potcovaru, de ce nu ești atent? Ai scris tot ce era pe tablă?
- Da, tovarășă profesoară! Am scris! minți băiatul.
- Adu-mi caietul!

Caietul veni târâit de picioare, sub ochii fetițelor ce stăteau cu gura deschisă și a clasei care era obișnuită cu încremenirea. O tăcere groasă ca un mușchi de pământ se așternu peste toți. Petrișor transpiră cuprins de o frică neobișnuită și întinse caietul fustei. Mirosul lui juvenil învinse frica. Gândul îi zbură la Ciarli Ceapa și la mere dulci. Pământul avea să se crape și pentru el, căci nimic și nimeni nu mai suporta conurile. Vorbele fustei nu-l atinseră și pentru prima oară, soarele lumină altfel clasa. Frica dispăru ca un proverb porcos și o luciditate de animal prins în capcană lovi mintea băiatului.

– Ce e asta? Unde e restul, mă?! Ce prostii sunt astea?!... Ia, citește-le în fața clasei, să vadă și colegii tăi ce faci tu la ora de geografie! Ia caietul și treci acolo lângă hartă! Așa! Citește, mă!

Picioarele încetară să-i mai tremure. Clasa i se părea o adunătură de priviri bulbucate ce îmbătrânea cu fiecare uitătură nouă. Fetițele scăpară de curățare și se așezară uniform în bancă. Asistentele priveau și ele chicotind, spectacolul umilinței care se desfășura în fața unui planiglob. Băiatul rămase în continuare cu ochii cufundați în caiet și începu să citească. Gura rosti simboluri de pământ și apă, de karma, flori și nandu fripți. Nimeni nu realiză, nici măcar acum, că pământul avea să se crape, pentru ca ei să se poată prosti în continuare.

- „Cehoslovacia are o suprafață de 229.321 kilometri pătrați. Se învecinează la...”
- Nu, nu acolo! Citește, mă, mai jos! se răsti profesoara.

– ...*catârul iubirii este bătut cu nemiluita de materiale inflamabile. Am citit într-un almanah de construcții cosmice. Totul este o minciună. Toată lumea trebuie să știe că întâi a fost coaja și nimic altceva...* Atât e!... spuse Petrișor, uitându-se spre tovarășa care-l amenința cu privirea, ce arunca dureri infidele, ca o unghie crescută în carne.

Cuvintele trecură pe lângă toți. Acum băiatul devenise tânăr. Cu fiecare cuvânt, părul pubian îi săgetă tegumentul și apăru încâlcit ca un fus crăpat. Micul copist florentin își dădu seama ce geografie spusese și își simți unghiile și părul crescând. Catârul își revărsă mirosul asupra bătei care-l lovea sacadat și se alină vomitând ghiociei.

Reacțiile așteptate de profesoară începură și totul se termină cu râsete caraghioase. Toți râdeau în hohote copilărești de parcă unul dintre ei s-ar fi împiedicat sau s-ar fi pișat pe el în clasă. Foșnetul vocilor rivaliza cot la cot cu doi plopi bătrâni, care-și dispută fiecare insectă și fiecare pui de vânt, lovindu-se cu frunzele lor de plastic.

- Treci la loc, măgarule!

Măgarul trecu la loc. Se uită în oglinda sufletului și realizează că avea o ureche mai mare și una mai mică. Cu toate acestea nu auzi nici un fluierat al inimii cuiva și nici un reproș de deasupra cerului. Totul mergea spre bine și crăpăturile se prosteau, stropindu-se cu apă. Erau toate ude, dar continuau să crape acolo, în adânc. Ora se termină. Deși nu avea nici un păduche în cap, Petrișor avea o mulțime pe caiet. Ce vină avea el că păduchii există? La urma urmei, să fii păduche, în ochii altor insecte, nu e o jignire. Toată nobilimea Franței a crescut păduchi în coafuri babilonice, timp de un secol și nimeni nu i-a alungat. Viața are nevoie de scărpinători și de producții enorme la hectar.

- De unde ai scris prostiile astea, mă? îl întrebă fusta.
- Le-am găsit într-un caiet, sub pod, răspunse tânărul. Era plin cu nămol.
- Și ai avut răbdare să citești? La școală nu înveți, dar prostii ști să spui!... Hai la tovarășul director! îl grăbi fusta. Ia și caietul!

Profesoara îl luă de mână și îi răci brațul și sufletul, ca o mamă vitregă. Intrară în biroul flămând ca un armăsar scopit călare pe călărețul lui nepotcovit de soare. Tovarășului director i se făcu teoria exhibiționistă a chibritului în trei cuvinte.

– A spus prostii!...

Caietul fu înmănat cu grijă bărbatului care aruncă o privire scurtă peste rândurile scrise. Fruntea îi trepidă cu tot cu ridurile ei mari asemenea unui naș fulguit de trenuri personale care vede bancnote prea mari pentru rangul trenului. Omul făcu apoi un semn fusteii să plece din halta lui. Fusta rea ieși, iar încăperea își recăpătă mirosul de mormânt nelocuit.

– De unde ai aștea, mă? Cine ți le-a spus!

– Nimeni. Le-am găsit într-un caiet... sub pod... în fața porții. L-am luat și l-am aruncat pe casă, la uscat, cum aruncă tătuca ceapa și usturoiu'! După două zile... l-am luat și l-am pus la caiete!

– Unde?!... întrebă lung bărbatul.

– La caiete... în veceu. Acolo pun caietele când se termină, spuse băiatul rușinat.

– Aha. Și caietul de fizică? Și când citeai?

– Nu am citit mult! Am citit un pic. S-a terminat repede. Când m-am dus a doua oară la veceu... am găsit rupt din el!

– Și ai ținut minte?!... Băăă! Nu ești bun de nimic! Și după ce că nu ești bun, spui și prostii! Bine! Dacă te mai prind cu prostii... te las repetent! Hai! Mișcă la clasă!

*

Gardianul îl apucă strâns de braț și îl opri cu tot cu sângele din venele membrului sugrumat. Privirile lor se încrucișară ca o flacăra din două culori distincte.

– Să fii cuminte, bă! Știi, tu! Noi suntem puțini, dar voi sunteți și mai puțini! Dacă mai faci prostii... e loc aici pe moale! spuse gardianul, bătând ironic cu pumnul în fierul porții. Hai, marș!

Poarta se deschise, scârțâindu-și roțile ca o unealtă artiodactilă. Mihai își trecu plasa de rafie prin ieșire și apoi trecu și el. Soarele ardea, ca un amor psihopat, tot ce vroia el. Bărbatul – căci acum era botezat – privi cu sfiala unui copil sârma ghimpată, ce împrejmuia cristalin toată înălțimea porții. Își derulă pașii și se îndreptă spre primele zgomote omenești. Dimineața destul de răcoroasă nu scosese mulți oameni din blocuri. Fluierul posac al unei locomotive Diesel îi schimbă distanța ochilor și îndemânarea rațiunii. Pașii se hotărâră să urmeze drumul gării. Puținii trecători îl priveau ca pe o maimuță care face lucruri omenești și apoi își vedeau liniștiți de jugul personal. Barba de culoare citrică îi îmbrobodea fața deținutului și îi solidifica alura de suferind mediteranean. Strada i se izbea în pași și îi blagoslovea carnea cu lovituri ude de asfalt.

Gara îi ieși în cale. Trenurile treceau unele pe lângă altele ca într-o piață de imigranți. Acarii și manevranții se înjurau și țipau râzând, acompaniind corul de vagoane. Fiecare picătură de motorină groasă, pe care o pișau locomotivele puturoase ca niște balene fără limbă, aducea la nasul ceferiștilor o cofeină ce le sătura simțurile și le descâlcea bariera limbii. Gara intra în ei ca o mescalină maimuțească și îi făcea să se orienteze pardosit, în căutare de victime cu care să se ocărăscă. Mihai găsi cu ochii trenul care-l ducea înapoi în aerul opărit de prudență al satului. Se urcă cu greu într-un vagon și își privi condiția, până ce trenul își urni fiarele. Nașul veni zorit și năuc și îl privi în ochi.

– Nu ai bilet, nu?!...

Bărbatul nu răspunse și își privi degetele care arătau ca niște glande otrăvite, înțesate cu oase de lemn. Metacarpenele îi zvâcneau și țipau după calcu. Capul se întoarse după peisajele care fugeau și ele de ochii lui păstoși.

– Ai, mă, bilet sau nu ai? întrebă ceferistul nedumerit.

Trenul trecu violent prin două petice de pădure și le tulbură temporar liniștea. Intră în ele cu putere și apoi se domoli brusc. Copacii își retraseră crăcile din calea personalului, care învărti aerul până ce îl plictisi de tot, făcându-l irespirabil. Totul părea rupt din oameni atinși de calviție și prigorii, iar apoi amestecat hoștește într-un peisaj îngust. Câini ciobănești fugeau să muște trenul. Deasupra lor, păsări telefoniste, parcă de blană, stăteau pe firul de telegraf și găinătau insectele mâncate în zbor.

– Vin de la Colibași! Ce dracu' să am de acolo? răspunseră două buze, de sub barba coaptă. Cât e ceasul?

– E nouă și douăzeci! Unde mergi?

– La Argeșelu merg. Acolo o să se crape pământul astă seară.

– Așa e. Cu seceta asta... a crăpat tot.

– Nu de secetă. Dumneata ai avut vreodată inima crăpată? M-au bătut ăștia până am crăpat. Acum bat și pământul... fir-ar ai dracu' ei să fie!

– Bine, domne! Dar să cobori la Argeșelu! Da?

– O să cobor, domnule tovarăș... domn, care mai ești și naș! O să cobor... ce dracu' să fac?!...

Trenul opri și vagoanele se proptiră, cățelindu-se unul cu altul. Halta Argeșelu era plină de lume care pleca la târgul săptămânal. Toți priviră omul care coborî și se uitară la el ca un copac. Copacul bărbos îi privi și el. Vise care cer ciubuc, scrise în penitenciar îi năpădiră mintea la vederea cunoscuților liberi: *Ca să pot privi bine un copac, trebuie să ne despartă cel puțin 15 pași. Altfel, copacul nu mai are stare, nu mai are haz și începe să fie îngrădit de mărăcini. Culmea e că privind un copac de la vreo 3 metri, l-am considerat mai scund decât mine. Nu m-am întins niciodată mai mult decât am dorit. Chiar nimeni din lumea asta, nu vede deosebirea dintre un copac de țară și unul de la oraș? Totul se definește în sobă; fiecare are arderea lui și fiecare arde după alimentație sau Alimentară.*

A început să-mi placă pământul țărână. Iubesc oamenii care sunt blestemați de Dumnezeu, să bea puțină apă. Nu aprob asta în cazul pâinii. Unde e arșiță, fructele sunt mult mai zemoase. Doamne, cât parfum are arșița! Omul și fructa miros la fel și când se coc și când se-mput. Mă tem să nu fi băut vreodată țuică din oameni!

Rămase singur în fața căldurii și a singurătății. Singur cu o plasă de rafie mototolită. Barba încă fermă și neagră îi acoperea tenul tânăr și înrădăcinat în carne. Nu se simțise niciodată atât de singur și lipsit de argumente logice. Drumul spre casă se încurca în buchete de pietriș, presărate cu smocuri de iarbă, căței fătați și case de chirpici. Se apucă de mâncat drumul și își încercă mintea cu o câpiere plăcută, pe care nu o mai simțise niciodată. Setea de a ajunge acasă fu înșfăcată perfid și trimisă în colțul rușinii de setea adevărată, de setea corpului. Apa lăuntrică fugea de el și i se scurgea din țâțânile cărnii. Mirosul de casă a lui și de apă de fântână îi parcurgea firea ca o mașină căprească. Gândul îl îndepărtă de casă, dar picioarele îl apropiu vertiginos. Se simțea gros ca un plop crescut sub un pod de cale ferată. Trenul îi reteza vârful ori de câte ori se îndârjea să mai crească un pic. Salcia râdea de el și își vedea de desfrâul cu alți copaci ghindari, până într-o zi când pământul se crăpă și pentru ei și fură izbiți de secure.

Văzu poarta și o îmbrățișă cu privirea. Totul era gol și femeiesc. Doi căței sugeau de zor la o cățea lătoasă. Mihai călcă pe deasupra lor, umbrindu-le suptul. Marin Scarlat își privi fiul cu indiferență și își văzu de legatul unei sârme în gard.

– Și... ai venit? spuse bătrânul.

– Mi-au dat drumul! Cică am început să miros! Margareta ce face?

– Face ce fac femeile... stă și se împacă cu gândul.

– Tată, vorba vine că tu m-ai denunțat. Ei așa ziceau. Dar cine-i crede? Cine-i mai crede?

– A dracu' sârmă! Când vrei s-o rupi... nu poți. Acum se rupe așa de a dracu'!... Bă! La mine în casă ai mâncat, ai băut și ai învățat. Ești carnea mea, bă! Știi și tu bine cine te-a

aruncat acolo! O să pleci și o să le faci felul... că nu mai e mult de noi! Și, ce-mi spui nou? întrebă resemnat Marin.

– Nimic nu e nou și pur sub soare, tată! spuse Mihai. Dar mulți trăiesc peste el. Îl cultivă ca pe un ogor. Pun gogoșari, pătlăgele, prostie și sapă veceuri. Eu consider că ăsta a fost cantonamentul vieții.

– Lasă-i, tată, să cultive și pe mă-sa! Eu îți spun!... Viața noastră e ca un ciob de oglindă. Te și tai, dar te și vezi în el. Asta e! De când te-au luat ăștia n-am mai pus pahar pe gură! M-am gândit să nu mai gust nici femeie, dar e păcat de Margareta, săraca, că d-aia am luat-o!

– Și pe la mine... de ce nu ai venit?

– Știi bine de ce! Nu m-au lăsat ăia! Așa e la noi! E ca dracu'! Sunt oameni care lucrează în miliție și oameni care lucrează la miliție. Au venit, au răscolit, dar nu au dat de nimic scris. De, mă, tată!... Ai avut tot ce-ți trebuia! Acum o să ne bagi și pe mine și pe asta în pământ! Caut să te înțeleg... dar nu... nu pot!

– Nici nu trebuie! Parcă am un mărăcine de salcâm în picior! Fierbe sângele în mine! Și nu eram numai eu! Erau mulți. O să se crape pământul și pentru ei!

– Astăzi o să ne veselim... că mâine... nu știi ce e! Nu trebuie să mai stai mult aici! Margareto! strigă bătrânul către o femeie îmbrobodită într-o basma pestriță. Prinde, fa, doi pui tineri!

Mihai își lăsă tatăl să se ocupe de carnagiu și se îndreptă spre fântâna de lângă poartă. Trase cu toată puterea de lanț și scoase o ciură plină cu viață. O turnă în jghebul de piatră și își vârî mâinile osoase în ea. Își răcori repede gâtul fript și barba roasă. Se uită în oglinda apei care se smucea și văzu o potrivire de chip neomenesc. *Într-adevăr... nu am bilet. Mi l-au furat ăștia. O să-mi cumpăr altul cu prețul lor. Și toate astea... pentru un cur de femeie.* Lăsă chipul să se oglindească încă puțin în apă și intră apoi în holul răcoros, ce dădea în odaia lui. Izul pereților curați îl cufundă într-un tărâm de ileon stropit cu piatră vânătă. Intră în cameră și își lepădă hainele carcerale, pe care le smulse din corp ca pe niște veruci cu coadă. Margareta trecu pisicește pe lângă camera goală și surprinse goliciunea fiului vitreg. Mihai nu avea nimic adamic în el. Corpul îi era învinețit ca un măr necopt desprins de seva copacului mamă. Tăieturi presărate cu păr răsăriseră unde pumnii roșii și lanțul ruginit mușcaseră cu sete. Fruntea îi era bătătorită și zdrelită de ziduri și gratii, iar coastele mai păstrau încă nodurile bățăilor crunte.

Tot corpul i se descreți în noile haine pe care le îmbracă în grabă. Puse vechile veștminte atinse de miros închis în plasa de rafie și i le întinse Margaretei, care rămăsese schimonosită de priveliștea omului îmbrăcat în piatră și coajă.

– Ia-le, Margo, și pune-le pe foc! Ard mai rău decât pucioasa. ăștia sunt fripte pe pielea mea. Să-mi aduci un lighean cu apă, lângă gard, ca să mă bărbieresc!

Femeia plecă cu lacrimi în ochi și în suflet. Mihai ieși cu un miros nou și se apropie de gardul văruit, în care stătea legat un ciob mare, de oglindă. Margareta aduse un lighean plin cu apă rece și îl puse pe un taburet, ce sălășuia înfipt lângă gard.

– Tată, unde e briciul ăla?

– Hai, că am scos un kil de cornată! anunță Marin Scarlat. Asta o se te facă iar om! Și pe mine o să mă aducă în lumea pe care o știi. Lumea în care bei apă din baltă și nu ai nimic.

Bătrânul ridică o sticlă gălbuie, fără dop și o arată spre soare. Instantaneu, parcă cuprins de necaz, soarele se ascunse după doi nori subțiri. Cornata îi lăsa și lui poftă în gât și nu putea să suporte. De aceea țin oamenii țuica în beci. De frica soarelui. Soarele e cel mai mare bețivan. Se pișă pe el și provoacă cancere de piele. El e groful nostru. Lui îi dăm dări și pe el îl înjurăm cel mai des. Dumnezeu devine și El irascibil dacă face insolație. Ne bate, ne ceartă și ne bagă la pușcărie. Insolația îi provoacă tulburări de vedere și astfel, cizmarul ajunge președinte, curvele din născare ajung patriciene, pruna bună ajunge țuică iar cea pipernicită ajunge gem.

– Hai, tată, cu briciul ăla... că nu mă vrea nici pământul, așa potcovit de barba asta! se răsti Mihai, cu ochii țintuiți în oglindă.

– Gata! Ia-l! spuse tatăl, întinzându-i într-un brici mare din oțel medicinal.

Mâna osoasă apucă săpunul verde de lângă marginea ligheanului și începu să încarce barba cu spumă albă. Briciul începu să secere urmele păroase ale detenției. Obrazul descoperea o piele mortuară, lipsită de cea mai mică vitamină trebuincioasă. Barba căzu defrișată violent și în oglindă de descoperi un chip nou, fătat din oțelul lamei. Două răni ce dormiseră sub părul tineresc sângerau acum, atinse de briciul sclipicios. Apa fu trimisă în rafale spre față și spală și ultimele urme de neom. Tânărul stigmatizat ridică sticla de cornată de la pământ și își spală gâtulejul. Respiră scurt, apoi își puse în palma stângă cam cât într-un pahar și își unse fața tăiată. Pielea primi și ea răcoarea nesăbuită și mai ceru. Botezul cornatei îl învinse pe cel al creionului chimic și se prăpădi în aer, ca să-și caute o mireasă.

*

Noaptea se abătu spre oamenii care supraviețuiseră sfârșitului zilei. Petrișor rămase cu gândul la hartă și la cuvintele cu care se ștersese la fund. Nu se gândea vreodată că un caiet poate să-i înecă sufletul. Se uită la palmele bătătorite de sapă și realizează că un cuvânt doare mai rău decât un pumn ciobănesc sau o ulucă în cap. Somnul nu vroia să-l ia cu el, deși avea burta plină, iar patul îl adoptase cu plăcere. Luna lumina iar florile de la geam făcându-le mai urâte decât un cocean. Râsul clasei nu-i contenea în urechi.

Moleșeala îl birui și îl aruncă în lumea viselor băiețești, unde totul se transformă în fete tinere. Băiatul le alerga, dar ele nu se lăsau prinse. Le înjura, le spărgea capetele, dar ele tot râdeau. O durere subită de stomac îl aruncă înapoi în lumea urâtă, unde basmaua era simbol sexual și toate ființele dorm nesătute și cu grijă. Părăsi casa și se avântă în aerul potrivit al nopții. Era un cazac sătul de călărie și cufurit de două piersici fără păr. Se simțea intrat într-o curte grăbită, așa cum o căpușă vânătă, intră în urechea unui pisic proaspăt fătat. Fugi repede după casă și își vărsă amarul corporal pe rochița păsăricii și corcoduși învățați la umbră.

Scâncete ușoareacompaniate de suspine în două culori împânzeau noaptea. O frică deochiată îl segmentă. Intră în casă trântind ușa speriat și căută sfatul părintesc. Sforăitul parental îl lăsa descumpănit.

– Tată, iar a venit pisica la porumbei! Tată? Scoală!

– Nu mă lași, bă, să dorm? Ai tâmpit? Cred că de prea mult stat! zise tatăl răgușit.

– E o pisică...

– Dă-i dracu'! Să-i mănânce pe toți! Că și așa mănâncă cât un porc! rezolvă tatăl situația. Du-te și dormi cu ei și lasă-mă dracu' în pace! Și închide ușa aia! Al dracu' copil!... Dacă nu-l luăm la muncă... nu poate să doarmă de odihnit ce e!

Petrișor ieși din casă șchiopătând. Vroia să-și vadă porumbeii. Deși nu mai era copil, fericirea zburătoarelor libere îl fascina. Nu se sătura de ei oricât de des îi vedea. Îi auzea mereu scâncind ca niște copii mici sau cel puțin i se părea că îi aude. Puse piciorul ce ducea în șopru. Acolo, păzind parcă paiete, sălășuiau acești dinozauri contemporani. Termină scară și își simți inima prostită de simț destrăbălat. Grupina, sau cum o chema, era încâlcită și învinsă sub Daniel, care o deflora hoțeste. Suspinele fetei făcure invizibil și de nesimțit, pe regele porumbeilor și al sincretismului, care privea umbrat faptele nopții. Espadrilele lui Daniel împingeau haotic pământul, trăgând în față întreg corpul lui. Grupina îi respingea atacurile fără să-și dea seama. Fata cedă ștergându-și fruntea, pe care, ridurile plăcerii primordiale, luaseră forma unui elzevir. Din fața tânărului curgeau stropi vii de transpirație, absolut toți prăbușindu-se pe tenul copt al fetei. Din tâmplele femeiești, alunecau sub bărci de păr castaniu, alte pâraie de sudori parfumate de chin, care se uneau cu cele bărbătești și prelingeau în gura strânsă de durere plăcută, înecând temporar trupul, până când un atac violent al tânărului, aducea o contracție salvatoare. Pielea Grupinei se întări la pipăit, transformând sânii

pânguiți în doi pangolini uriași, înfășurați în carnea lor crevetică. Corpurile se pietrificară și își dădură răsuflarea finală, unul în gura altuia. Căzură din nou pe pământ și realizară blestemul dezonorant pe care-l înduraseră. Nu-și spuneau nimic. Totul era liniște și carne dezvelită. Umbra de pe scară privea flora învinsă de faună și își deșira respirația ca să nu fie simțit. Dragostea, cu cele două brațe, îl observă și se consternă.

- Ce faci, mă, aici?!... se răsti Daniel.
- Nimic. Am venit la porumbei, răspunse umbra.

Grupina își acoperi fața și se smuci ca o mână prinsă de hulubă. Daniel își trase pantalonii de tercot și își șterse mâinile pătate de lichidități de pâzna neagră a buzunarelor.

- Să fii al dracu' cu ei! Fir-ar mama lor a dracu'... cu cine le-o mai da să mănânce! Pleacă d-aci, prostovane'!
- Dar tu ce faci aici? întrebă Petrișor rânjind.
- Mă joc! replică Daniel tăios dar șoptit, în timp ce aranja paisele împrăștiate, fără să simtă că celălalt braț femeiesc al Deltei Dragostei, secase, și toți sturionii se-mpuțiseră pe fundul său.

*

Masa mirosea a prăjeală și saramură. Puii fripiți așteptau într-o strachină mare, privind cu ochii lor carbonizați, oamenii din jurul mesei. Mâinile, mai înfometate decât tot restul corpului, rupeau bucăți din păsăretul crocant, care odată fugea nestingherit prin curte. Vorba era repezită dar ataca lăuntru sufletului fiecăruia dintre cei supuși la o replică. Fiul și tatăl stăteau față în față cu sticla de cornată și cu Margareta, care completa culoarea peisajul bahic prin ocrul feței.

- Și ce ai făcut, tată, când m-au luat ăștia? întrebă Mihai rânzând.
- Nimic. Am luat biblia și am aruncat-o în veceu. Singurul meu copil... să fie luat. Și pentru ce?
- Nu te mai tângui, tată! M-a omorât munca! Pe unii îi omoară femeia și pe unii munca. Dumnezeu a ales să fiu omorât de munca mea.
- Vorbești prostii! Cum să te omoare munca?! Ia! Varsă un pahar și pentru morți!
- Pentru care morți? întrebă fiul mirat.
- Pentru ăia care or să vină.

Mihai își privi paharul gol din care băuseră morții și țintui cu ochii, pâinea caldă care fremăta de prospețime. Luă o bucată de miez și încercă să o modeleze.

- Într-adevăr! Și pe Iisus l-a omorât munca! A murit pe blană, ca un adevărat tâmplar. Nu putea să moară ca un templier... dacă era tâmplar. Și găurile din brațe... Era obișnuit. Dar eu?!... Eu de ce pătinesc? Ești sigur că ai aruncat biblia aia? Dar de altfel... dacă tot se crapă pământul... o să iasă! O aștept cu drag.
- Mănâncă, Mihăiță, că e păcat de pui! Sunt fragezi. Mănâncă barem pentru Margareta!
- Beau... că cine știe când o să mai beau! Beau ca popa!

Bătrânul Marin își ridică privirea spre soarele serii care ataca lumea și pământul. Paharul lui Mihai se clătină ușor apoi se rostogoli bezmetic alături de celelalte fabricate ale nisipului. Pământul se undui ca o balerină Svetlana, la a doua tinerețe. Se îmbrățișă cu el însuși și continuă dansul. Căinii săriră în lanț și se simțiră mai ușor decât el. Ciorile fugăreau porumbeii de parcă vroiau să îi asculte la matematică. Mihai izbucni în râs și înțelese că pământul începea să se crape.

- Așa! Crapă-te și fudulește-te! E bine! Am mai văzut din astea! spuse Mihai rânzând în hohote!

Marin Scarlat izbucni și el în râs.

- Se crapă, tată... E cutremur. E bine, recunosc bătrânul.
- Păi și dacă ne cade casa? întrebă tânărul potolit.

– Cade casa, cad și ei! Dar nu cade asta!... E făcută de tactu-mare! Cică a tăiat doi boi și le-a pus oasele în fundație.

– Să cadă și casa de nebuni școliți, de la Colibași! Să cadă toți cu curu-n creionu' chimic și să scrie ceva frumos!

O bufnitură însoțită de țipete din chirpici, strică seismul și îl sfârși. Stâlpul de telegraf, căzuse cu tot cu berzele care-și alăptau puii lor și un cuc urât, peste o casă din apropiere. Era casa cu porumbei voiajori și mere dulci. Stâlpul le lovise casa ca un berbec roman, uneltit din unelte păgâne. Cutremurul aruncase berze peste oameni, încâlcise câini șchiopi cu cățele și hotăra destine cu păr alb. Țipetele irigau sângele țărănesc cu frică și injectau furnicile cu lene.

Paharele cu cornată se ciocniră pentru ultima oară și ieșiră să celebreze crăpatul pământului.

*

Dimineața veni repede, rugată de plânsete și de nesomn. Satul suferea de nestatornicie și dezbinare a coclețelor pământului. Un frison deșuchiat, fiu al căldurii și al fricii, cuprinse întregul mușuroi omenesc, care își strecura prin crăpătura ce stigmatiza și segmenta biserica. Doi sfinți, sfârtecați de seism, priveau și ei în biserică și se rugau pentru lipirea neamului. Oamenii îi priveau ca pe niște feciori despuiți, alăptați cu var cultivat din poartă în poartă; purtători de brăcinar din mătase evreiască și atinși de orice viciu și păcat, cu excepția fumatului.

Preotul căzu în genunchi și astfel făcură rând pe rând, toți cei care umpleau curtea.

– Doamne! Ce ai cu noi? Cu ce am greșit noi? Iartă-ne, Doamne Dumnezeule, Tată Atotputernic! se tângui fața bisericească. Blestemul muncii s-a abătut pe capul nostru! V-am spus, oameni buni, să nu mai dați cu sapa duminica! Spune, Nea Ristea! Nu erai, matale, cu sapa-n mână alaltăieri, pe ogor? Eray, nu?

Țăranul îl privi crunt pe omul negru care ocăra oamenii câmpului – oameni cu sufletul ars ca miriștea. Trase aer în piept și își încurcă veninul vorbelor cu cel al ochilor.

– Păi când, părinte? Azi nu... că e duminică, mâine e Sân' Toaderu... și după... la colectiv! Ei drăcia dracului! Când e sărbătoare, nu mănânci?!... Mănânci!

– Vorbește frumos, băăă, negliobule! Ești lângă casa Domnului...

– E casa dumitale! E o casă ca oricare alta! Uite! spuse țăranul arătând spre o găină grasă care scurma liniștită pământul. Dumnezeu nu mănâncă ouă!... A cui e găina asta?

– Bă, prost mai ești! Ești prost, că așa ești! spuse preotul petrecând găina cu coada ochiului.

– Proști sunt copiii ăștia, pe care îi iei la muncă aici! spuse omul a cărui față se transformase într-o coajă de lemn câinesc. Să sape, să plivească, să rânească la porci...

Copiii munciți se ascuseră după trupurile părintești, de privirea omului negru care privea ca un tăietor de lemne biserica ce sta să cadă, cu uscăciunile ei cu tot.

O rabă se năpusti pufăind, în curtea bisericii, măturând oamenii descumpăniți din calea ei. Mașina își deschise cămașa și scoase 15 militari, care intrară în biserică. Din urechea mașinii, ieși un om kaki, care i se adresă preotului.

– Mare necaz, părinte! La București e dezastru! Peste 1000 de morți! Aici?!

– La noi nu a murit nimeni. Doar case crăpate și unele dărâmate. Însă o să cadă și biserica!

– Avem ordin să încercăm tot! Sigur cade! spuse gradatul uitându-se în sus, ca la un nebun care vrea să se arunce de la etaj.

– Nu știu ce să spun... Nu ar fi mai bine mai bine... să le cărăm la școală? Ce rost are să le luați? Are vreun rost?!

– Are. Dacă are, are și gata! Hai băieți! Ușor, că aici e lucru dracu'! Pardon, părinte! spuse bărbatul zâmbind. Aici, cu ele!

– Blestemat, să fie anul ăsta, 1977! Blestem mare și pe noi! spuse preotul deznădăjduit.

– Ușor cu aia, bă! țipă bărbatul gradat, la doi soldați care cărau o icoană aurită.

Curtea bisericii se goli de oamenii vii, care pleacă fiecare la necazul lor. Soldații încărcău cu sânge tot ce sclipea religios și tot ce era de pânză. Două morminte de popi bărboși îi priveau prin ochii crucilor pe osândiții care duceau măruntaiele bisericii departe, spre pământul de blană și fier al basculantei. Basculanta primea și aur și argint, ca un copil fără moș și se fălea cu noul ei bagaj poleitor.

Edificiul rămase și el fără o mare parte din sfințenie, cu excepția picturilor pupate de buzele enoriașelor, purtătoare de pleavă de arpacaș sub unghii.

– Ia, părinte!... Semnează aici de predare! spuse gradatul întinzând omului biblic, un sandvici din două hârtii mototolite și un indigo! Or să vină să dărâme de tot biserica! Și o să facem alta!

– Faceți alta când o zbură porcul! Păi ce, bă, puță... asta e podul de piatră?!... Io am făcut canal!... Tu știi ce e ăla canal?

– Popo, vezi cum vorbești că e de rău! Ia de semnează și o să fie bine!

– Băi, soldat! Să știi că io am văzut multe gălci la viața mea și am grijit mulți păduchioși ca tine! Pe unii... i-am și căsătorit! Nu mânia pe Dumnezeu, bă, prostovane! Nu vezi că asta ne-a mai rămas?

– Dorine, dă, bă, un foc! strigă gradatul spre un soldat, nădușit de căratul sfințit.

Țigara se aprinse și se termină ca un suspin de luptă. Mașina se îndepărtă cocoșată în cauciucuri de greutatea mobilierului și icoanelor. Fața bisericească rămase privind la sfinții crăpați. Religia materială se ferchezuia în rabă, legată cu sârmă de balot și ață de parașută, topindu-se prostește de dragul călătoriei. Găinile scurmară pământul cu mai multă înverșunare, căci râmele deveniseră păgâne din pricina pământului crăpat. Preotul își privi coasta feminină, care aștepta în poartă, legată cu o basma moale. O privi lung și își termină amarul cu o lacrimă, ce se strecură ca o șuiță gestantă până în barba pestriță. Barba bău imediat lacrima amară. Omul oftă lung și își privi neputincios enoriașii.

– Nu mai e mult, Angelo! Nu mai e mult, bia! Când se-ntorc ăștia, se-ntorc cu prăpădul!...

*

Plânsetele Petrei culcară și mai mult peretele care oglindea mațele mobilei. Berzele sănătoase se gândiră să fugă, după o noapte de zbor răsucit deasupra casei, lăsând cadavrul uneia și câteva ouă sparte la îndemâna anului 1977.

Petrișor se adăugă la atașul familiei, care își privea casa scurtată de cap. Rănile sufletești formau un răs ce nu era pentru el. Nici Daniel nu își încărcase în el stâlpul căzut. Lumina intra pe unde putea și ea, aruncând praf în clipele durerii.

– Și ce ne facem, Lisandre? Cade casa pe noi, Lisandre! spuse femeia plângând.

– Las-o, fa, să cadă! Să cadă dă-o dracu'! spuse omul, trăgând dintr-o țigară proaspăt făcută. Ce? Nu ridicăm alta?!... O ridicăm și gata!

Umbre sătești trecură speriate și priviră stâlpul care dărâmasese casa. Doi pui de drac siamezi, ajunseră lângă oamenii care-și priveau durerea. Unul cunoscut și altul necunoscut. Un drac se desluși în Marin Scarlat. Lângă el, Mihai aducea un chip nou – chipul fără pufarine și eugenii. Tăieturile ca de vrabie din obraz, miroseau a durere și făceau pe oricine să se uite numai acolo. Era ceva neomenesc în el, ca și cum o ură anorexică îl ținuse în viață, respirând în locul lui, ori de câte ori avea chef. Alteori ura îl lăsa să se înece sau să-l tragă curentul. Acum îl făcuse om.

– Mare necaz ne-a lovit, Marine! spuse Petra izbucnind în plâns.

– Țasta e necaz?! spuse dracul Mihai. Vă luăm la noi până face cizmarul casa! Hai! Luați-vă catrafusele și hai la noi... unde viața e proastă și găinile mint puii!

– Păi și găinile?!... întrebă Petra.

– Taci, fa! o ocârî Lisandru, aruncând țigara care îi ardea unghia plină de pământ.

Femeia și bărbatul intrară în restul de casă și începură să-i răscolească măruntaiele. Petrișor privi omul care scria cuvinte nedeslușite. Nu mai era el. Cineva îl spârsese și îl lipise.

– Bă, Petrică... te-ai făcut mare! Ai și mustață! Ești după fete, gata! Sau nu te-a dus pușlamaua de frate-tău?

Petrișor îl privi în ochi pe Daniel, ca un porumbel tăiat. Ochii îl fugiră la șopru și mintea la sudoarea Grupinei.

– Nu m-a luat! Dar ce, Mihaie... cizmarul repară casa? spuse băiatul râzând.

Tânărul îl privi ca pe joc de copii. Se conformă jocului și replică privind în gol.

– Așa e la noi! Cizmarul repară tot. Repară și oameni... repară și pe mă-sa! M-a reparat și pe mine. O să te repare și pe tine. Când mă durea măseaua și țipam... cizmarul trimitea oameni care mi-o scoteau. Erau așa de amabili... că mi le scoteau pe gratis! Ce oameni buni! spuse tânărul zâmbind ironic, dar fără o expresie bine definită a feței.

– Păi o să-l ajutăm și noi! se adăugă Daniel discuției.

– Nu avem cum... că ăsta are șapte mâini. Și se aude că o să-i mai crească una! spuse fostul deținut.

Doi saci de rafie, încărcăți pe două ființe complementar-rurale, își cântau jalea ca două dizeuze chele.

– Ia, Daniele! Nu te mai uita ca prostovanu' la mine! Ia sacul ăsta! strigă Lisandru ca un strigoi înțărcat.

Daniel sări și luă cântăreața tatălui la el în spate, cu tot cu șlagărele și greutatea ei. Toți aveau pregătit câte un sac, câte un dirijism frapant, care-i împovăra până la noua sau vechea casă. Camerele nu erau parfumate decât de pământul de pe jos și de mirosul Margaretei, care se infiltrasse ca o boală de grâu sau de pădăie. Adenomul de singurătate era vindecat brusc de vocile surde, care se încălzeau dând foc unei diftine groase.

Primiră două camere. Nimeni nu făcu nazuri și toți se-ntoarseră la casa lor, să-și mai aducă din suflet. Găinile celor două curți se amestecară, cocoșii se luară la bătaie, ca niște ismailiți constrânși de povara religiei, ce îi spânzura lent ca o narghilea coclită; suflete, mirosuri, idei și simplitate, mămăligă și sforăit, se adunară într-o casă întreagă, care se împăună și îi acceptă.

Cealaltă casă fără cap muri ca un șarpe tăiat de sapă, singură și fără vreo lumânare șopârlească sau batraciană.

*

Aerul aspru și descumpănit de dureri personale ieșea din pământul casei și se arunca spre nările bărbătești și femeiești. Șapte respirații diferite își aruncau ochii asupra mesei, care mustea de carne friptă. Petrișor privea fața omului deținut acum de gânduri și de el însuși. Gândurile lui îl ajutau să rupă carnea de pe un cocoș tânăr și să o bage în gură.

– Luați și mâncați!... Ce vă uitați așa? întrebă Marin, îmbrâncind și el un dumicat cărnos.

Daniel își înfipse primul ghearele în strachină și prinse o aripă grasă. Respirațiile deveniră aproape minerale și gurile se descleștară.

– Și... Ioana, ce mai face ? întrebă Mihai, ținându-l cu privirea pe Daniel.

– Face bine. Cică se mărită!... răspunse tânărul, atent la pipota din care tocmai mușcase.

Creioane chimice și cretă colorată desenară episoade pline de lapte, cules murdar de mulgătoare cu șorț. Gândul reveni misterios, dar dulce, în sângele omului ales de soartă să fie purtătorul unui sânge de tuș: *Știe oare cineva ce se întâmplă cu camera mea când eu lipsesc? Habar nu are nici un regim că oamenii singuri se iubesc cu camera în care stau. Nimeni nu vrea să o recunoască, dar chiar așa e. Deosebesc până și mirosul unei mănăstiri de maici, de cel al unei peșteri în care s-a potrivit cu posteritatea, un călugăr.*

Totul e o luptă. Din lupta asta câștigă doar ce e vegetal. De multe ori m-am uitat în jos și am vrut să mă arunc. Nu m-am aruncat de frica statului. Socialismul e în stare să-mi are

mormântul și să pună pe el orzoaică. Nu m-aș mira, dacă prin coastele mele ar trece o țeavă de irigații... că doar orice are un sfârșit. Poate că pe unii îi intrigă faptul că pe ambalajul vopselei de ouă, iepurele e cât omul de înalt...

- Păi și cu cine se mărită? continuă Mihai.
- Hai, tată, mai ia un pahar acilea! îndemnă Marin, întrerupând amorul.
- Cu Paulică. Și ce l-a mai găsit!...
- Cu Georgescu? întrebă privirea, fără să articuleze cuvântul.
- Aha.
- Bine. Io mă duc... să mă uit așa pe aici. Vreau să mă plimb așa... de nebun!

Masa îl privi calmă o clipă apoi toți își văzură liniștiți de ei. Durerea din cameră plecă odată cu el și îl așeză pe pământul fără nervi. Soarta îl ardea ca pe o frigăruie și apoi refuza să-l mănânce de tot. Obosise să mai stea la cheremul oamenilor. Cu divinitatea terminase toate războaiele. Otrăvise prin scris destule minți de copii, de femei și chiar și unele minți goale. Divinitatea refuza muzica pământescă și tocmai își terminase de scris necrologul zilnic; căci asta face divinitatea: lovește omul la întâmplare. Și uneori când se simte plictisită îl mai și doboară.

Mihai părăsi curtea și se avântă ca o nălucă în satul proaspăt cutremurat. Tot arsenalul de elemente potrivnice se ploconi înaintea lui, ca o gheață subțire, abia fătăată. Sunt lucruri în viață care năruiesc tot ce e făcut de om și de animal; amândoi asudând pentru un zgârci perfid și rareori plăcut la atingere. Gustul sau privirea unei femei transformă orice ființă solidă a testosteronului, într-o plastilină moale.

O sete subită îl băga înapoi în casă, unde nimeni nu sfârșise de mâncat. Stomacul nu-i mai ceru decât băutură. Petrișor privi prin el și văzu intențiile.

- Și mâine vin ăia de la București să evalueze, concluzionă Lisandru.
- Păi crezi că ăia au timp de noi?! interveni fiul rătăcitor. Nu au. Dacă vin... vin să ia. După ăștia stăm mult și bine! Și nu vine nimeni... că au și ei morții lor!... Măcar să vină de la Pitești!
- De!... Dacă așa a fost să fie! murmură glasul plângăcios al Petrei.
- Și să vezi ce va mai fi! adăugă Marin.

Foamea și transpirația udau așternuturile și făcea somnul și mai neodihnitor. Oameni se risipiră în izvorul casei. Întunericul căzu nerăbdător peste ei și îi acoperi bine, țigănindu-i pe toți. Șatra nu cânta și nici măcar nu sforăia. Visele se luptau cu ei, le violau cadănele și le forțau intimitățile. Somnul părea produs în fabrici și băgat mișelește în acești jarcaleți nevinovați. Nimeni nu scapă de semnături grăbite nici măcar în vis, unde orice haltă își avea secretarul ei, mult mai avantajat de o gură mincinoasă, decât în realitate. În reverie sistemul schimbă totul cum vrea, iar în vis se transformă în cine dorește.

Totul începu să miroasă din nou a geam neșters odată cu venirea dimineții. Bărbații priviră femeile și femeile își dezveliră marsupiul să-și caute copiii, și anume tot pe bărbați. Soarele apăru mai frumos ca o jivină proaspăt împăiată și făcu în ciudă osândiților fără casă. Fricoșii se ascuseră de el. Refuzară astfel Cezarului ofrandele eunucului și îl potcoviră cu un zar de cărămidă. Planeta ce luase în vis forma unei legume îi înjură își asmuțea cutremurul spre alte popoare circumcise sau nomade.

*

Agitația acoperirea orice frumusețe. Bicyclete cu membre rusești zvârcoleau aerul înăbușitor. Mihai apăru în drum și porni grăbit spre casa lovită. O basculantă leneșă se postase – lovită parcă de foame – în fața casei, ocupând jumătate de stradă. Oamenii simpli se lipeau de mașină, ca de un magnet. Din rândul necăjiților, apărură două figuri cu ochii bătătoriți, ce păreau să facă parte din basculantă. Își făcură loc, cu țigările aprinse, printre carnea supărată și intrară, călcând fisurat pe gardul de lemn lipit cu violență de pământ.

– Ce spui, Mitrane?!... întrebă cel mai gras, aruncând curios chiștocul de țigară și urmărindu-l cum cade.

– Bă... nu e prea bine! Țștia ne-au trimis cu mâna goală... Nu vezi cum se uită oamenii la noi? Hai să plecăm!

– Păi bine, mă!... Și la centru ce spunem?...

– Ce să spunem?!... Spunem că am făcut constatarea. Ce?! N-am făcut-o? Am făcut-o! Hai!

Tovarășii intrară iar în mulțime și își făcură loc – de astă dată – fără țigări. O privire linsă îi aținti din colacul de oameni. Lângă ei se ivi un tânăr înalt, cu ochi verzi, dar lipsiți de orice fel viclenie.

– Și ce mai e, nea' Mitrane, la București? Pe mine când mă cheamă? întrebă tânărul.

– Păi ce are, mă, Georgescule? Iar vrei să pleci? Stai, mă, aici că e bine!... Și?! Vin mai ai acasă, că mi-e și sete... mi-e și foame! Hai!

Mașina îi primi pe toți trei în creierul ei și îi conduse spre programul artistic. Oamenii deznădăjduiți priviră vehiculul ce le întorsese subit fundul. Basculanta păși grăbită și călcă o gâscă, ce își căra indiferentă oul greu alături de suratele ei. Suflările cutremurate se împrăștiară rapid și lăsară impresia că nu văzuseră nimic. Nici chiar pasărea proaspăt înmormântată în asfalt.

Mihai privea casa tihnit ca un câine bătrân. Trecu dincolo de casa cu capul spart. Un miros de om bun îi readuse vederea și astfel putu să-l zărească pe Petrișor.

– Ce faci, mă, Petrică? Nu vii la masă?

– Vin. Am venit doar să dau mâncare la porumbei, răspunse băiatul.

Sufletele lor se încârligară în durere. Se priviră fără să se uite unul la altul. Vedeau doar porumbeii. Mihai simțea în el o durere reală, o durere cu care se mândrește orice psiholog, care întâlnește un copil din orfelinat. De astă dată, mila venea din aer. Porumbeii priveau oamenii ca pe niște proști infami, ca pe două bagatele scrise pe o hârtie proastă. Uitătura păsărească se transformă într-o uitătură de balcon, unde un Romeo, privește sub o Julietă-Dochia, penibilă în cele șapte rânduri de fuste conice, în rogvaiv. Și de ce Julieta nu se fâstâcește atunci când rostește prostii și sonete despre monomeri?

– Și... ce mai stai?! Hai! îndemnă Mihai.

Nu veni nici un răspuns. Grăunțele săreau ca niște inii speriate. Păsările se înfruptau nesățios, mușcând din carnea boabelor, încă din aer.

– *O literă poate fi lagărul celorlalte litere...* spuse băiatul cu o expresie inertă.

Bărbatul își focaliză privirea spre locul din care venea sunetul. Helanca lui Petrișor flutura atârnată pe oasele lui încă fragede.

– Vorbești în somn! explică băiatul. Nu am înțeles mai nimic... dar asta mi-a rămas în minte.

– E bine să o uiți! Asta e o boală... d-aia vorbesc așa!

– Ești bonav?!

– Da, sunt. Și o să plec ca să nu vă îmbolnăvesc și pe voi. O să mă fac bine! E doar ceva trecător... Hai! Hai să mergem!

Curtea rămase pustie. Vremea grea plămădea spirit și rațiune în om, floră și animale șchioape. Întrebări fătate din bancuri străine spălară capetele mici. Mihai își lăsă o parte din suflet acolo. Păsările se bătură pe el și încercară să-i deschidă lacătul. Citiră tot ce se numea zvon și uitară cum era să zbori. Primiră biciclete englezești dar le era dor de aripi. Cine le-a pus să învețe alfabetul omenesc? Renunțară la libertate și păcătură din nou: *Dreptatea divină e doar o pură întâmplare și cea mai bună formă de manipulare. Războiul e cea mai profitabilă afacere. Trăim într-o societate în care câinele rivalizează cu omul și din care păsărica iese învingătoare. Cine spune că socialismul asta nu te lasă să fii pederast? Mai mult ca sigur și copacii sunt pederasți. Cum altfel își explică omul... altoiul? Tot felul de ingineri agronomi, foarte mămoși și cu cămașa încheiată strâmb, își bat joc de plante și mai ales de copaci. Și asta se întâmplă din cele mai vechi timpuri. De ce calul are nevoie de aripi*

sau de corn în frunte!... M-am săturat de altoire! Fiecare să rămâne cum este! De ce să aspir eu la cer, dacă rostul meu e să port o basma cu buline sau pe altcineva în cârca mea? De ce să ajung eu – de altfel, un vestit plămăditor de zer, un degustător de Malaga? Cel mai rău e că această oaste de slujbași, și-a pierdut nobilul țărănesc și ne obligă de sub zăpadă, să ne altoim creierele.

*

Răzbunarea ieși din lumea ei și se luă la trântă cu mintea oricărui trecător. Mihai Scarlat se pomeni lovit în piept și în oase, de gânduri mahmure și desfrânate. Nu le vroia. Refuza orice gând despărțit temporar sau divorțat de bine și se hrănea cu bezna limpede, în care era aruncată natura momentană și stările ei.

Era mai clar decât o aripă de libelulă că Pământul se rotește în jurul femeilor și ele, practic, sunt cel mai bun îngrășământ pentru pământ și pământeni. Se întâmplă ca un neghiob să aștepte și o viață, pentru ca purtătoarea de sâni să se împută frumos și înmiresmat, transformându-se în bălegarul perfect, scobit pentru ghiocelul lui ofilit. Sudoarea răcoroasă îi împuia gâtul cu povești și îi săra abrupt, întreaga nădușeală corporală. Se opri în fața unei porți scuiate cu grund și își îmbătă nările cu mirosul de om pur. Doi coțcari desculți, cu dinți de lapte, necăjeau o fetiță, desculță ca și ei.

- Băi, ce faceți, băi? întrebă răstit bărbatul.
- Ne jucăm, nene!... răspuse o gură știrbă, luându-și mâinile de pe carnea osoasă a fetiței.
- Jucați-vă, bă!... Care e a lu' Pârvu?

Fetița își ridică ochii migdalați și băjbăi să-i răspundă bărbatului, care nu se sinchisea să se distingă în întuneric.

- Io sunt! spuse copila, străpungând foarte fin urechea bărbatului, ca o prigorie lovită de o alică de cupru.
- Soru-ta unde e?
- E pe deal.
- Pe deal?! Cu cine? întrebă focul din bărbat.
- Cu nimenea, se auzi din noul ecoul copilăros.
- Aha. Mă duc să stau de vorbă cu Nimenea, ăsta!...

Fata își întoarse privirea în pământul întunecat și se lăsă din nou atacată de ștregari, care o persecutară juvenil dar extern.

Dealul se furișase și el în întuneric, vrând parcă să-și facă nevoile în văile abținute, ce i se supuneau. Poate că, de multe ori, așa își fac și turbatele fenomene divine care ne conduc, nevoile pe noi. Nu îmi vine a crede că Dumnezeu plânge pentru a ne inunda. Și oare e posibil ca lacrimile să ne spele mai bine decât urina dumnezeiască. Nu știu care e locul Lui preferat, dar eu unul m-aș pișa peste orașe...

Deținutul privi uluit trupul terminat cu burtă al movilei nesățioase și observă doi negi singurei; două veruci așezate în silnicia pământului. Se apropie malign de cele două corpuri benigne și le stropi cu vorbe nerostite. Cuplul eterogen îl privi nesățios și își continuă periplul pe frecvența rugămintilor și neîmpărtășirii. Statuia-om, din carne petrecută, scuipe aerul și pământul cu dispreț.

– Și pentru un cur de femeie... mi-ai stricat viața?!... întrebă Mihai rânjind frenetic. De ce nu ai spus, mă? Ești îndrăgostit, nu? Te-a năpădit iubirea... Păi și de ce nu vrei să te iubească clasa muncitoare, tovarășe?! Ai să te uiți ca prostu' și ai să vezi că n-o să chirăie nimeni la prohodul tău!...

- Ce vrei, mă? Vrei să dai iar de belele? Nu ți-a ajuns?

Pumnii căzură în rafală dintr-o parte într-alta. Bărbații se rostogoliră sfărâmând cu spinările bolovanii brazdelor, ca doi zmei cu dinții îngălbeniți de vin de pomană și tutun de consum. Femeia îi privi ca pe doi groștei acoperiți cu paie de miriște, gata să-și halească unul altuia

șoricul blestemat. Este visul oricărei metrese, ca două articole de mobilă să se ciocnească precum două pahare de șampanie ieftină. Căci e imposibil, ca odată ce o femeie cunoaște un bărbat, aceasta să-l mai iubească. Totul rămâne rutină și ea se avântă spre primul pantalon fotografiat, ca să-i coase un nasture din copită de oaie, în locul șlițului.

O izbitură scurtă, urmată de altele și mai înăbușite marcă sfârșitul luptei chinuitoare de la sol. Mihai Scarlat se săltă ca o nălucă rigidă de pe cadavrul oponentului și aruncă sec, un amestec de scuipat cu sânge.

– Na, Paule! Să fii al dracu' cu partidul și cu Paștele mă-tii! Înjură deținutul gâfâind. Vino, fă și iubește-l! Nu vii, nu?!...

Bărbatul o trase de mânecă și o aduse lângă trupul amoretului.

– Ai să te întorci de unde ai plecat, nenorocitul! Nu mai e mult și o să-l urmezi! spuse femeia, care izbucni într-un plâns înecat, dar silențios.

– Și care e problema? Ți se pare că acum sunt liber?! Nu mai am vise... doar resentimente. Nu mai suport să văd lumina zilei și nici oameni!

Bărbatul izbucni într-un râs violent și își urcă rivalul neînsuflețit pe umărul drept. Coborî dealul, grăbit de inerție și își lăsă corvoadă pe malul apei.

– Ce te uiți la mine, proasto?!... Fugi și adu-mi pietroaie, să-l botez p-ăsta!

Femeia se conformă și plecă numaidecât să caute, luând de pe jos orice piatră care-i ieșea în cale. Mihai își rupse cămașa în fâșii și legă capetele pantalonilor cadavrului. Legă strâns fiecare picior, nu înainte de ai îndesa un pic din crac și în ciorap. Făcu la fel și cu mânecile cămășii. Ioana aduse primul transport și plecă, tulburată de adrenalina neprevăzutului să mai caute greutate. Bărbatul umplu pantalonii cadavrului cu toate pietrele disponibile și verifică legăturile. Vru să-și aprindă o țigară, dar se opri de teamă să nu fie văzut. Își aminti că el nu fuma. Simțea nevoia de fum, dar avea parte doar de o patriciană nesăbuită și de o interminabilă eră de mireasă. Privi Argeșul ca pe o bucată de glaspapir, ca pe o răzătoare autohtonă, care-i va rade scăparea și izbăvirea.

Un transport nou și greoi obosi femeia, care-și goli subito poala de pietre colțuroase. Mihai reluă împăierea corpului delict, aranjând cu meticulozitatea unei gospodine toate segmentele pietroase. Lacrimile năpădiră fața schimonosită a Ioanei care se întoarse subito spre bărbat.

– Nu mai pot! se revoltă femeia extenuată de atâtea transporturi. Aruncă-l și gata! Și... aruncă-te și tu!

– Ți-e frică, zâno?! întrebă bărbatul râzând. Până acum o oră îl pupai și acum ți-e frică? Sau ți-e scârbă? A avut parte de o moarte vitejească! Direct în purgatoriu cu el! Și ce rațoare de liliac are purgatoriul!?

– Nu vreau să mai trăiesc! Nu mai vreau!... Ochii lui mă vor pândi ca o boală. Și acum cred că ne privește!... Îl simt!

– Și ce? Când eram la Colibași, nu m-a privit? Habar n-avea el că pământul o să crape!... Și i-a crăpat chiar deasupra capului!

Deținutul luă peste umărul drept cadavrul îngreunat de pietre și se avântă cu el în apele calde ale râului și ale nopții. Cadavrul pluti o clipă și apoi se scufundă cu repeziciune spre fundul apei. Bolborocii de șampanie trosniră sub mort și ieșiră la suprafață semn că Georgescu ajunsese pe fundul bălții.

Poate era chiar mai bine sub apă. Puteai să te uiți sub fusta găștelor și să le vadă unsoarea impermeabilă la lucru. Din când în când, mai găseai câte un lăntic de argint sau măcar o za de goană după aur. Trebuia să fii însă atent. Nu e bine să deschizi ochii sub apă. Totul e mai frumos la pipăit. Odată dezvăluit, totul devine urât, de parcă o foame chinuitoare sau o funcționară hâtră ne obligă să ne căsătorim cu ea și să-i admirăm dinții negrii de zaț și de respirat preponderent pe gură.

Ucigașul de elemente ieși din apa-cimitir și plecă nestingherit de hainele care atârnavă ude learcă pe el. Trecu fără să privească deloc femeia care își scăpăra și ea dreptul de veto și

ochii pe malul apei. Rămase ținută acolo și nu putu să-și părăsească magnetul. Se manifestă femeiesc. Începu să plângă în hohote, cu fața în mâini, căutându-și printre puținele gânduri încă limpezi, partea ei de vină.

Mihai dispăru în întuneric, năpădit de gânduri cu pomeni, caloiane și blesteme de babe și fete tinere. Minerale de colhoz îi reaprinseseră în minte ideile, ce nu-și au loc printre oameni trași la indigo. Picioarele mergeau fără știința lui, deoarece înțelegeau ce segment masculin ascunsese sub ape. *Dumnezeu a fost transformat de noul om într-un cintezoii bătrân. Și cum poate vreodată cineva – țară sau femeie, să omoare ceva nemuritor? Diavolul poate fi numit trecător, numai atunci când trece pe zebră. Și omul-grâu și silozul, sunt – ca și divinitățile noastre iubite sau inventate – o mașină capabilă de strănut și strabism în cel mult două milisecunde.*

*

Soarta alese o noapte udă ca să murdărească oamenii, morți și vii cu urâtenia și necazurile ei alcaline. Oasele mâinilor trosneau ca niște spițe arcuite, semn că mintea bărbatului se mânjise și ea de crimă. Coborî valea în grabă. Straturile de aer îl loveau cu mânia câmpiei, sătule de sclavia muntelui, care gonește cu un obicei sictirit, tot ce se înrudește cu sulful și aerul de necropolă, al arăturilor adânci. Hainele se recolorau pe carnea lui caldă și se transformau în veștmânt uscat, netezindu-i calea spre o alură pământeană. Călătorea bătut de primejdia unei neliniști, deflorate în iarba uscată.

Casele își dezvăluiau urâtenia. Întreg satul îi apărea acum ca un taraf de acordeoane rupte, lipite și tăbăcite în note septimizate rustic. Muzica drumului adormea orice trecător nocturn. Parfumul gros de apă stătută eliberă corpul de strânsoarea pânzei mulate, în care iubise și omorâse un om al muncii. Atinse cu ochii prispa mulatră și deschise poarta cu brațele. Deținutul pătrunse ezitant în casă și îi găsi pe toți cufundați în somn. Fețele adormite îl înjurară somnoros, cu un abur subtil de reverie, fiecare cântând o arie a măruntaielor iubite peste noapte și a sforăitului cu penaj de polipi. Simți mirosul lor somnoros și vru să-l adoarmă și el, dar prețul unei vieți închise contra unei nopți, în care să fie un element al unei cine comune, pentru 2 grame de muște verzi, i se păru prea mic. *Mă întreb oare ce culoare capătă multitudinea de sânge familial, segregat în pântecul unei drosofile, supt delicios ca o apă salmastră? Dar stomacul unei muște este un sovon, pe care nimeni nu se încumetă să-l înlăture... Am oare onoarea, ca aceeași muscă sau purice, care m-a mușcat pe mine, să fi mușcat cel puțin o persoană de rang înalt? Și... acolo unde nimeni nu știe, sângele meu s-a amestecat cu al lui... Nu văd nici o urmă de albastru. Înseamnă că tot ce știam e roșu.*

Petrișor deschise ușor ochii din lumina visului și pătrunse lucid în întunecimea camerei. Privi omul la care visa și continuă să răspundă la întrebările pe care Mihai i le punea în vis:

– Nu-mi mai plac porumbeii! Au devenit exact ca oamenii. Adică au crescut. Au început să vorbească urât și să se urască, de parcă nu ar locui în aceeași casă.

Reveria încetă și casa se luminează de încă zece ochi deschiși. Picioarele Margaretei răcăiră podeaua în mers și răcăitul ăsta se sfârși odată cu aprinderea unui bec. Lumina puternică le săgetă ochii și înlătură grabnic orice urmă de odihnă și somn. Toți se uită la omul ud și sfârșit de puteri, care îi privea relaxat și împăcat cu sculptarea naivă a unei pietre, ce-i apăsase inima.

– Și... pleci? îl întrebă Marin liniștit.

– Da. Măine or să vină iar după mine.

– Bine. Margareto! Pune masa să mâncăm! porunci Marin.

Masa scundă fu încărcată repede cu carne reîncălzită și mămăligă rece. Marin aduse grăbit o sticlă de cornată, pe exteriorul căreia, curgeau subtil spre pământ, trei picături de alcool roșiatic. Cele două familii se așezară la masă și mâncară repede tot ce se găsea pe ea. Bătrânul

Scarlat dădu pe gât un pahar de cornată și își privi fiul, adunând laolaltă toți ochii care se îndestulaseră la masă.

– Du-te, tată! Nu mai sta, că nu mai e de stat!...

Mihai luă asupra palmei o sacoșă maro, de pânză, pe care Margareta i-o înmână cătrănită de un dor vijelios. Femeia sări la gâtul lui și îl ținu strâns, ca pe o sursă inepuizabilă de căldură udă. Lacrimile îi podidiră obraji și îi măriră dureros ochii împăienjeniți. Bărbatul o cuprinse și el cu mâna, ce nu simțea greutatea sacoșei și-i apropie și mai mult corpul scund, de pieptul său. Răsuflă un abur ușor, de alcool, în urechea femeii și se smulse din lațul acesteia. Privi ghemul omenesc strâns în jurul său și pipăi clanța ușii cu buricul degetelor.

– De ce pleci, Mihaie? Iar pleci? Întrebă Petrișor cu o voce răgușită.

– Din cauza femeii! D-aia plec! Femeia... spune tot ce vede. Și m-a văzut și pe mine!... răspunse Mihai, râzând cu jumătate de gură.

Ușa se deschise cu un scârțâit neobișnuit și se închise ca o petală în spatele fugarului. O lacrimă dreaptă își făcu loc și la el pe față. Mâneca abilă a bărbatului înlătură rapid orice urmă de plâns și se retrase înapoi pe lângă corp. Întunericul ftalic ascunse orice pas greoi al bărbatului, sub cămașa sa.

Frigul dimineții, care se apropia căruntă, adormi și mai mult trupurile sătule de durere și mămăligă, ale celor două familii încâlcite. Nimic nu înțepă liniștea ce strângea satul de burtă, ajutându-l să regurgiteze calm și pasiune de palme bătătorite. Cocoșii începură să se salute militărește și să aducă miracolul zilnic al trezirii peste tot ce se numea om și femeie. Scârțâitul unor roți grăbite trezi tot ce era patern și câinesc în urechile oamenilor cutremurați. Zgomotul se domoli treptat și se sfârși în dreptul celei mai năpăstuite case. Doi oameni în scurte de piele ieșiră să privească poarta care rămăsese deschisă. Intrară nestingheriți în curte și primiră rafale de lătrături din partea câinelui, care se străduia să-i certe așa cum putea el mai bine. Intrară rapid în casă, parcă speriați de o ploaie abundentă. Plecară capetele și pătrunseră în mirosul proaspăt de carne și oameni negătiți încă.

– Unde e fi-tu? Întrebă unul dintre intruși. Unde e, bă?

– A plecat, tovarășe Mitran! răspunse Marin. De ce-l căutați?

– De proști! Că dacă eram deștepți nu-i mai dădeam drumul! E un om periculos, băiatul ăsta al tău! Hai! Ne spui unde e sau...?!

– Nu știu! Dacă știam vă spuneam! răspunse bărbatul, cu o voce joasă.

– Hai! Îmbrăcarea și hai cu noi! se răsti al doilea inchizitor.

– Stați, tovarăși, să-mi trag niște pantaloni pe mine!...

Marin intră în spațiul neatins al casei și privi senin ca un animal pregătit pentru sacrificare, la celelalte părți bărbătești și femeiești, ce ascultaseră discuția prin liniștea ușii. Nu le zise nimic și își mută privirea, căutând o pereche de pantaloni. Îi găsi. Se îmbracă ușor și ieși să-și primească osânda.

– Haide! Îl zori bărbatul cel gras, în timp ce se străduia să înghită o bucată de carne, rămasă singură și nepăzită, pe masa arestatului.

Cei trei ieșiră în curte și fură întâmpinați iar cu rafale de lătrături. Frica din ei se instalează înapoi lângă inimă. Căci tot ce-i leagă pe oameni și îi face gregari e frica. Poarta, pe care nepoftitul dublat găsisese de cuviință să apară, îi primi din nou deschisă. Marin nu își simți corpul ieșind. Simți mirosul casei venind după el să-l scape. Mirosul opri triumviratul din mers și se transformă în două siluete, ce mâncaseră cu el la masă.

– Bă! Ia lăsați-l, bă! strigă Lisandru.

Vânătorii se opriră cu tot cu pradă și se conformară formal poruncii.

– Ce vrei, bă? Întrebă unul din inchizitori.

– Nu v-a ajuns, bă, cât ați mâncat și ați băut? Acum vreți să mai bateți și oameni!... Ce aveți, bă, cu noi? Ce v-am făcut noi, tovarăși? Nu ne-a bătut Dumnezeu destul, că ne-a dat cutremuru' ăsta?!

– Intră, mă, în casă... că nu am timp de tine! Sau ți s-a urât cu libertatea?! întrebă Mitran, gonind întinericul din curte.

Mitran își simți brațul apucat ușor, apoi strâns frenetic într-o comisură, ce refuză să se destrame. Ochiul omului roșu se potriviră cu cei ai lui Lisandru și Daniel. Multitudinea de fețe se schimonosi și fiecare por deveni o armă de luptă.

– Dă-i drumul, Mitrane! amenință Lisandru. Dă-i, mă, drumul, n-auzi!

Haina de piele rânji și continuă să privească cei patru ochi, care se chinuiau să-l supună voinței lor. Moartea nu dorea să lase pe nimeni să iasă pe poartă, care-i înjura deschisă și nepătrunsă. Simți răceala pistolului și își recăpătă siguranța. Revolverul îi deformase subtil un locșor lângă coaste, asemenea unei verighete prea strânsă pe deget. Știa foarte bine că cele mai penetrante gloanțe sunt cele cu număr par și de aceea își cumpăra numai gloanțe vrac și doar numărul fix de care avea nevoie. Vru să ducă mâna spre metalul salvator, dar fu întrerupt de un joc involuntar al gândurilor. Fragmente scurte de copilărie, desfășurate pe muzica unui vâjâit scurt, îi atinseră leagănul minții. Vâjâitul tăie aerul și se termină cu o bufnitură scurtă. Daniel repetă procedeul și lovi acum și corpul adversarului. Ploaia de pumni veni și ea repede și din toate părțile, lovindu-l și pe celălalt om al statului. Cei trei năpăstuiți loveau cu putere, monumentele de carne și propagandă. Mâinile și băta obosiră și fură înlocuite de picioare. Dansul vătăma carnea sacadat și lăsa în urmă suspine și fiori dureroși, de culoarea sângelui.

Curtea scăpă de gemete și rămase numai în trei cămăși de zori, pistruiate cu motive florale însângerate, lătrături spânzurate în lanț și respirații obosite.

– Nu mai mișcă!... concluzionă Daniel gâfâind. Vroia să tragă, tată!

– Acum trage să moară! spuse Marin, încercând să-și tragă sufletul, epuizat și el de efort.

Privirile necăjite se întâlneau din nou. Marin nu mai căuta pantalonii, ci o explicație care să-i liniștească sufletul. Imaginea lui Mihai îi domoli disperarea, din care doar ce evadase. Pentru el omorâse. Motivul îl liniști total. Închise ușor poarta și privi Dacia, care îi expunea doctoral profilul său de caras de apă dulce. Dimineața veni parcă mai repede. Corpurile ucigașilor se răciră rapid, spre o temperatură lucidă.

– Ce facem, Nea Marine? întrebă Lisandru descumpănit.

– Hai cu ei, că nu e timp! Trebuie să mutăm mașina din dreptul nostru!

Bărbații aduseră rapid mormanele de carne bătută și le băgară în mașină. Sudoarea se scurgea potolit pe frunțile lor, ca o ploaie decentă și benefică. În picăturile sudorale ce atârnav pe fețele lor creșteau și gânduri postume și animale de mult dispărute, dar cu carnea deosebit de gustoasă. Poate că și Pământul, cu toate animalele lui rasiale, e o picătură de sudoare, pe fruntea plină de fard a vreunei curtezane interplanetare sau îngerești. Oamenii împinseră din rărunchi autovehiculul-morgă, până ce greutatea și inerția îi doborî. Palmele crăpate de muncă scrijeleau atomic vopseaua pe care o atingeau. Se uitară fără să vrea la casele pe care puteau să le nenorocească, părăsind dricul delict în dreptul lor. Își dobândiseră prin crimă dreptul la dumnezeire. Se simțeau chinuți și deopotrivă aleși să provoace și să curme orice fel de suferință.

– Aici! hotărî Marin epuizat. Daniele, fugi și ia lampă cu gaz!

Frica grăbi la maxim fuga tânărului și îl întoarse în casă. Gazornița îl aștepta aprinsă ca o mâncare pregătită doar pentru el. Deschise vijelios ușa și înfruntă privirea adormită a femeilor. Prinse lampa și părăsi cu o întoarcere a corpului întregul regn femeiesc, din casă, care mâncase același fel de mâncare cu criminalii nevoiți, dar nu folosea niciodată același fel de gânduri cu ale lor.

Marin și Lisandru rămaseră pironiți de oboseală, lângă mașină. Nu-și spuseră nimic. Nu aveau ce. Amândoi așteptau focul izbăvitor. Auzeau cocoși cântând și nu se mai săturau de muzica lor. Minutul de așteptare se prelungi la infinit din cauza fricii. Puteau fi văzuți și astfel și-ar fi pierdut zeitatea. Și a lor și cea în care credeau. La închisoare, nimeni nu poate fi nici măcar Hades; căci cine face și cea mai mică fărâmă de politică, nu mai poate deveni zeu. Nu

trebuia să fie văzuți de oameni. Orice gănganie sau buruiană avea voie să-i privească, dar nu oamenii. Oamenii te pângăresc mai mult cu privirea decât cu vorba. Și astfel, cea mai liniștită țară este țara plină de orbi și de oarbe.

Lampa îi frigea mâna și se chinuia să-i frigă și inima. Tânărul fu iarăși cuprins de frisoane scurte dar frecvente și începu să transpire abundent. Înmână focul uitării lui Marin și își văzu de nădușeala lui. Bărbatul se aplecă și aruncă fitilul pe un piept mort, care-i era mai apropiat. Fitilul gazos arse nestingherit, luând sub oblăduirea lui câteva scame orfane. Incineratorul împrăștie gazul, plin de ceară și impurități, pe buretele unui scaun din spate și împinse fitilul să se scalde în el. Flacăra se mări instantaneu și tămădui privirile speriate ce o vegheau.

– Hai! Hai în casă! șopti Marin. Să nu ne vadă careva!...

Șoricul uman se amestecă cu cel al scurtelor de piele, care-l protejau. Fugarii se adăpostiră în casă speriați de botezul înflăcărat. Lisandru stinse cu o suflare o altă lampă, care avea menirea să țină locul primei și care abia născuse o luminiță gălbuie. Casă tăcu și se prefăcu că doarme. Așteptau bufnitura care urma să-i scape de păcate. Zgomotul așteptat se produse destul de târziu și se prelungi în lătrături interminabile. Aerul și inimile osândiților căpătară din nou miros de libertate. Stomacurile lor începură să digere mămăliga rece, care rămăsese nedigerată din pricina fricii și a emoției. Vocile sătești se întetiră. Somnul se tânguia să-l ia măcar pe unul dintre ei, ca să facă și el un ban cinstit. Nimeni nu era dispus să doarmă. Nici dumnezeii, nici femeile și nici Petrișor.

*

Ierburile dormeau liniștite pe burta grasa a câmpului. Pașii mărunți ai omului care le invadase visele, nu le deranja nicicum. Suportaseră prea multe iubiri pe spatele lor, ca să se mai supere din pricina unei singure tălpi înnămolite. Greața provocată de lumea neobișnuit de nedreaptă cu un singur suflet – al lui – nu-i îngăduia să cugete nici la cea mai mică umbră de răscumpărare pentru fapta săvârșită. Era nevinovat și inima îi confirma întru totul acest aspect moral. Străbătea grăbit câmpul, numărându-și pașii și trăgând cât mai mult aer în piept la fiecare pas care i se scufunda în pământul moale. Alesese să fie șef peste tot ceea ce e viu și mic, dar care nu mișcă noaptea. Șuieratul ruginit al unui tren de marfă îi zgâlțâi profund pofta de libertate. O bubuitură înfundată întrerupse marșul de flaut al unui eventual marfar cehesc, urgisit cu vagoane cu soț. Era semnalului său de neputință. Căzuse totul pe el. Cimitire de suprafață și de adâncime îl desemnau drept criminal. Dorința de a scăpa îi ajunsese în gât și în inimă și îi iuți pașii prin iarbă.

Halta comunală i se dezvălui, cu tot cu coloanele ei netencuite. Era stația lui. Putea să-și rupă oricând o zgaibă, oricât de mare, de pe inimă. Simțea că o roată se va încâlci în scânteii cu șinele și un tren parfumat și subțire la trup va opri doar pentru un biet fugar, încărcat de pământ verde pe tălpi. Șinele șerpuiră umede ca vinele unei măslina coapte. Călcă pe ele și pătrunse ezitant pe micul peron pășind ușor, ca pe un șotron deformat.

Simțise bine. Halta nu era prea luminată și primitoare, dar avea câteva locuri unde să-ți odihnești oasele, iar pentru un scurt popas de ascunziș și de așezare a gândurilor era tocmai bună. Trenul apăru zgomotos, îmbrăcat într-o vestă de fier și geamuri rebegite. Opri scânteietor și înghiți omul fugărit de un dumnezeu, care habar n-avea de existența lui. Voci răgușite și adormite, de navetiști cu aluri coracoide, se auzeau tropăind resturi de vorbe, politice și casnice, din compartimentele ticsite. Rămase lângă ușa pe care urcase. Trenul porni, cu o mișcare abruptă din sfinctere și primi mormane de înjurături, despre rude pe care o unealtă de teapa lui, nu le are. Picioarele tremurânde anunțară o oboseală cruntă, cu un singur remediu categoric: somnul. Mirosul veceului îi palmui simțirile. Din toaletă, ieși o umbră de femeie acoperită de basma, trădată de tinerețea obrazilor roșii. Mihai intră în cupeu, să se ferească de ochii iscoditori ai navetiștilor. Veceul purta încă urme de vegetație proaspătă, provenind foarte probabil de la femeia care îl vizitase înainte. Se uită în oglinda strâmbă și își

aminti de crima apoasă. Privi săpunul octogonal și constată că semăna, ciudat de mult, cu sufletul lui îmbălsămat de durere. Așa fusese sufletul lui. Un săpun. Un clăbuc pietrificat. O rudă a sodei caustice și a aluminei calcinate. Bătăile inimii i se sincronizară cu osiile personalului. Sufletul i se slaviză și înțepă corpul care era acum prea mic pentru el. Căci nici un suflet nu plânge precum un suflet slav. Nici cel latin, nici cel arab și nici chiar cel țigănesc. Lacrimile începură să inunde fața ca o ceață groasă. Estuarul lacrimogen curse fără zgomot printre tuleiele obrazilor și inundă gâtul bărbătesc. Lacrimile se opriră în materialul ros al helancei.

Durerea se sfârși odată cu plânsul. Simțirea bărbatului își lepădă haina slavă și redeveni banală. Clanța ușii începu să danseze. Era locul lui. Nimeni nu trebuie să deranjeze un suflet în perioada de lăuzie. Nici pentru bilet, nici pentru cel mai diavolesc cufur, nici măcar pentru semnarea unui carnet roșu. Mihai ținu frenetic de ușă, învățând-o să se poarte ca o surată blocată. Știa că totul se poate sfârși cu un creion chimic. Fenomenul te iartă, poate, o singură dată. La Pitești nu exista deloc iertare. Dacă nu îl omorau, probabil îl făcea piteștean.

Clanța se opri din balansat. Imaginea fenomenului dispăru și ea. Nevoia de lumină îl năpădise ca un ciob în carne și nu încetase să-l ferească de tihnă. Imaginile difuze care se succedau rapid și care se deslușeau ochiului, prin geamul creponat, nu-i satisfăcuse nici un cromozom proslăvitor de lumină. Trenul nu se sinchisea să taie, multitudinea de stări ale pământului. Tăia umbre de nori, de arbuști și pilitură de șină. Bărbatul deschise cu greu geamul înlemnit de rugină și își feri ochii de razele autoritare care-i stropeau ochii. Soarele îl iertă și își ascunse pieptul gazos după un nor care supsesse în vremurile sale trecute, de abur de oală. Câmpul își etala cocenii înfipti cu de-a sila, în pielea pământului. Ciori slabe scurtau pământul cu ciocul și ghearele. Salcâmi, ciunțiți de frig și de zăpușeală adăposteau îngrămădite printre crengile lor pline de țepi uscați, alte zeci de ciori obosite și zgomotoase. Toți copacii păreau picioare uriașe de emu, cu ghearele topite în pământ, terminate cu o pulpă groasă, proaspăt împănată. Imaginile îl trimiseră pe omul părtaș la ele în lumea reveriei. Constatase imagini mai negre decât orice gazel al sufletului său.

Osiile își continuă gavota sub omul statuar, care se lupta cu somnul desfășurat. Închise geamul și reveni în starea stranie, de vegetație feminină, a toaletei. Mirosul nu mai era acolo pentru a-i deșerta nările. Fugise sub osii, și, care putuse, pe câmp. Mihai se așază uniform pe colac și se lăsa pradă somnului. Minute înșirate pe o ață căzură peste pleoapele lui umbrite de somn. Clanța mai zvâcni de câteva ori, provocându-i palpitații și frică omului cufundat în meditare.

Simțurile renunțară la somnul știrbit și dădură să iasă din toaletă cu tot cu om. Bărbatul deblocă ușa și ieși din veceu cu tot cu urâciunea sa sufletească. Personalul se opri și oamenii năvăliră afară, călcându-și umbrele și potcovindu-și dinții cariați cu limbile, la fiecare respirație. Deținutul se cufundă și el în mulțimea care se îmbulzea, în fața ușilor metalice ale trenului. Simți cimentul pământesc sub picioare și se grăbi să scape, pe lângă roțile grizonante de oxizi ale utilajului. Circumferințele imperfecte ale roților, salvaseră în scobiturile lor oțelite, molecule de câini, pisici, păsări și moreață tăiată. Orașul, moale în pântec – încă din gară – , fură mirosul roților și îl aruncă în alimentări, carmangerii și mașini de staniol cu trei roți. Așadar, trebuia să vomite afară tot ce era rudă cu mamiferele. *Mâncarea favorită a mamiferelor este înjurătura. Nu am încredere în nici un mamifer; fie că e la lucru, poartă cravată sau face orice alt lucru ludic. Și unde altundeva să trăiești decât în Pește?! În Pește poți să faci orice. Poți să dispari fără urmă și fără mâncare în pânțele. Poți face orice meserie nobilă pentru un bărbat: să fii singur. Singur fără oameni, dar înconjurat de parfum; pentru că politica obligatorie e capabilă de orice, dar nu e capabilă să împrumute parfumul unei strugure.*

*

Marin o simți pe Margareta lângă el și își aranjă liniștea ca pe o plapumă moale. Își aminti printre gânduri, ce rol are existența ei și năzui să-i simtă basmaua gădilându-i bărbia. Celelalte suflete încercau să se găsească și să se lege strâns unele de altele, ca să poată trăi, căci plămâni erau la Marin și doar el știa cum să respire la necaz. Urletele străzii se întetiră și chemară în ajutor și alte urlete câinești sau cu basma. Petrișor tuși scurt și își dezlipi picioarele reci, de cele ale lui Daniel. Marin părăsi basmaua femeii și patul și porni către ușă. Se împiedică de încălțăminte aruncată în grabă și scrijeli zugrăveala veche cu palmele, în încercarea de a-și găsi un loc în orizontul tulburat de teamă, al casei. Ușa se deschise, lăsând perdeaua de aer scrobite cu fum, să se înfigă ca un gladium, în somnoroșii închipuiți. Omul ieși și se grăbi să se alătore mulțimii, care-și pripea tihnită ochii în jurul focului. Privi focul ca pe o moarte a fricii. Dumnezeu Marin știa că totul o să cadă pe Mihai, dar măcar el era departe. Focul distrusese și orice urmă de Ignat omenesc și se chinuia să înroșească ultimele bucăți de tablă. Grupul de oameni se mări simțitor, adăugându-i-se biciclete și căruțe, care spărgeau din când în când bancul de oameni. Mulțimea începu să se bâlbâie, să înjure, să-și înfigă nervii nesomnului și ai orătăniilor, care o strigau – fripte de foamea dimineții – , în fuzelajul, ce le fura timpul, cu mirosul și flacăra lui. Basmale cu miros de colivă și coceni întinereau instantaneu, lipindu-se de trupuri de găligani cu cămașa încheiată strâmb. Petrișor se lipi și el de magnetul de carne și oase, care se holba, acum, doar un morman negru de jărăgai, ce-i privea la rândul lui, cu vreo cinci ochi învăpăiați și fierbinți.

O Dacie albă veni să-și plângă sora, care tocmai fusese botezată cu foc albastru și se schimbaseră în fiare uscate. Doi milițieni mustăcioși deveniră pentru câteva clipe voiajore, atracția privirilor și a întrebărilor. Traseră în piept puțin sat, prinseră curaj și deveniră voci individuale.

– Ce vă uitați, bă, așa și nu stingeți focul? Nea Păunică, Nea Marcule! Ia, aduceți două căldări de apă și aruncați-le peste foc! ordonă o mustață, către două fețe cunoscute.

Ordinul nu acoperi zumzetul uman și nici o verigă nu părăsi ceata privitoare.

– Ce dracu', bă?!... Ați înnebunit? Nea Păunică!... Fugi, bă, și scoate două ciuturi de apă, să terminăm bâlciul!

O pălărie se frânse din mușuroiul omenesc și fugi după apă. Soarele luminează și mai mult mulțimea, care începu să se împrăstie în curți sau să se agață de căruțe. O cireadă de vaci alungă zgomotul omenesc și îl aduse la stadiul de bârfa femeiască. Gălețile cu apă făcură metalul să sfârâie și îi uciseră ultimele scânteii.

– Mai adu două! ceru celălalt milițian. Adu ca să fie!...

Mașina plecă claxonând basmale și pantaloni de tercot. Depăși căruțe pline oameni și trase de cai și măgari, încă, nepotoliți. Gălețile nu mai veniră și fumul continuă să-și cațere o dără spre cer. Fiarele arse deveniră și ele un rug comun și îți pierdură atracția înflăcărată și nici un animal docent – capră sau om – nu le mai dădu importanță.

*

Sunt momente în care mi-aș tăia o mână, mi-aș tăia chiar și un picior, dar mi-aș opri buza de sus. Cu toate că văd destul de bine, nu mi-aș refuza gustul sărutului. Recunosc că mi-a fost foame puțin ani, dar am dormit dezvelit de pături și tâlhărit de idei, foarte mulți. În Pește, nici o femeie nu s-a apropiat de mine... și nici ei, nu mi-au repartizat, măcar una. Așa că am căutat un loc pe unde Dunărea nu e roșie și am fugit din Pește. La sârbi nu vezi nici măcar o haină roșie. Pentru ei, nici un vers – oricât de mocnit ar arde – nu e mai important decât cel mai rudimentar briceag, care poate să te caute de sânge. Poezia armelor nu vrea să guste războiul și e îndrăgostită de pace, precum e o urechelniță de struguri. Femeile transpiră mai bine sub un bărbat, care are un cuțit la brâu. Atingerea metalului tăios le scarpină uterul și

le stoarce de ape și pasiuni. Toate m-au căutat de cuțite, de parcă ar fi fost o delicatesă. Una singură, m-a iubit pentru buza mea de sus. Cu ajutorul ei, mi-am ascuțit-o puțin și pe cea de jos. Și ce frumos îi mai tăiam sărutările... cum nu are puterea să o facă, nici un cuțit, briceag sau chiar pistol!... Tot cu ascuțișul buzelor, mi-am dezlipit și cicatricile-lipitori de pe corp și suflet. A stors în mâini doi ciorchini mari, de Tokai și apoi mi-a uns rănile. Eu am strigat după ea:

– Hei! Păi și sufletul?! Pe ăla, când mi-l ungi?

– Așteaptă!... O să ți-l ungi, tu, singur!

Și aștept și acum. Dar mă simt așa de uscat...

Femeia își înfipse mâinile în lighean, mestecând cămașa bărbatului. Părul lung și femeiesc își scăpase grăbit câteva tentacule brune, în apa înspumată chimic. Aroma bărbătească abandonă țesătura și se adăposti în pământ, alături de centilitri buni, plini cu testosteron.

Oricine știe că moleculele de apă care se evaporă sunt molecule femeiești. Tot ce e bărbătesc se scurge în pământ, vene și canale. Chiar și amărâta de sudoare e femeiască! Pe vin îl putem numi *el*, pe țuică tot *el*, șampania de asemenea. Dar oare pe sânge cum îl putem numi? Cred că îl putem numi *eu*.

Fântâna scuipe din nou un fuior de apă, sub forma unei ciuturi și îl oferi femeii, care chinuia să umple un lighean cu apă rece. Cămașa udă căzu iarăși în recipient și se înecă definitiv. Apa rece îi încreți mâinile și îi tumefie unghiile.

– Marija!¹ strigă o voce bărbătească răgușită. Iar stai cu mâinile în apă?

Femeia se strădui să-l fixeze cu privirea printre trunchiurile de șuvițe rebele, care se străduiau să-și usuce vârfurile, prin fotosinteză. Când avea ocazia, soarele le băga în gură și i le toca, asemenea unui copil plângăcios și fără țâță.

– Îi spălam o cămașă...

– Păi, ce?! Nu a venit? întrebă bătrânul.

– Nu vine. A zis că vrea să doarmă în covercă, lângă struguri.

– Lasă-l, să doarmă... că e tânăr. Tânjește și el săracu' după rasa lui. Azi noapte urla ca un apucat! De o săptămână îl țin legat.

Apa scoase un sunet de deranjare. Mâinile femeiești atinseră, în mestecatul lor subacvatic, o carne caldă și o prinseră într-un clește de afecțiune. Copilul își arătă și restul corpului și își continuă nestingherit periplul manual prin lighean. Marija îi trase mâinile din apă și i le șterse de blana ei, apărută de pantaloni maro de velură.

– Așa e! Ai dreptate! zise femeia, întinzându-și coastele ca un arc, încercând să așeze cămașa pe culmea, ce aștepta rufa – la fel cum așteaptă o gură stricată, un canin frumos. A luat și câinele după el.

– Ivo², ia vino la tataia! Ia, vino, mă!

Băiatul părăsi sfera și împrejmuirile ude ale mamei și se îndreptă spre casa cu paznic vechi. Bătrânul își scotoci pieptul și îi întinse o bancnotă mototolită.

– Ia! spuse bătrânul șoptit. Te duci la Sreten, la magazin și îmi iei un pachet de Vikend. Vikend! Știi, tu!... Și să-ți dea și ziarul!

Copilul apucă bancnota cu mâna lui micuță și mai ceru încă una cu ochii.

– Bine, mă! Mai ia două mărci, să-ți iei și tu ceva! Oricum îți rămâneau, dar semeni cu mine... pungașule!

– Iar îl trimiți la țigări? întrebă Marija. Cred că îl înveți să și fumeze. Acum știu eu de ce îi miroseau hainele a tutun!

– Ai și tu niște idei!... Nu miroase a tutun! Ivo, ia stai, mă! îl strigă bătrânul râzând.

Băiatul se opri din alergătură și se prezentă tăcut – ca o slugă mulatră – în fața celor mari. Femeia își adulmecă puiul și lăsă capul în pământ, apoi confruntă privirea bătrânului.

¹ În românește - **Maria**.

² Pronunțat ca și în românește. Echivalentul sârbesc al numelui **Ion**. Aici **Ionuț**.

– Nu miroase a tutun... Miroase exact ca tată-său.

Copilul alergă fericit de lângă anchetatori, strângând juvenil bancnotele, în palma transpirată.

– Așa și trebuie. Și cum miroase tată-său? întrebă bătrânul, scărpinându-și barba grizonantă.

Marija zâmbi ușor și se îndreptă spre lighean și îl goli zgomotos. Apa spumoasă biciui scurt pământul. Lătura se lăsă suptă de pământ și năvăli clandestin peste o garsonieră de furnici nefamiliste, umplându-le pereții de igrasie.

– Miroase complicat. Miroase ca un joc! răspunse femeia, străduindu-se să-și păstreze zâmbetul. Miroase a piese de șah.

Pionul năvăli pe poartă, cu tot cu bucățița lui roșie de pânză, lipită cu aracet pe fâșia nelăcuită; cu tot cu mirosul lui, ce evolua și se impregna, pe măsură ce oasele îi sugeau lapte și calciu și creșteau. Întinse pachetul de țigări bătrânului, care îl deschise nesățios și sorbi o țigară, ca să-și potolească suflul. Ivo imită gestul bătrânului, mestecând și el un biscuite.

– Și ziarul? întrebă bătrânul, între două fumuri.

Băiatul scoase jurnalul mototolit, de pe mâneca flanelului și îl întinse bărbatului.

– E de luni... Ce om!... 24 septembrie 1990. Ce dracu să fac?!... E bun și asta!

Bătrânul își aprinse o nouă țigară cu chiștocul fumegând al primei, și, pe măsură ce ochii vechi fugeau pe paginile subțiri, stropite cu tuș prost, aprinse încă o țigară folosind același procedeu. Măinile cărunte neteziră ziarul și îi feriră gravura chirilică din calea ochilor, care persistară să deslușească cuvinte trunchiate și neterminate.

– Scriu ăștia numai prostii! spuse bătrânul, revoltat de conținutul gazetei și de muștele, care roiau roșii, ca niște păstrăvi bătrâni. Nu mai e ce era!... Spui tu că bărbatu-tău miroase a piese de șah?... Dar tu de ce nu miroși ca el? Nu ai observat că tu miroși ca mine? Ce nu ți-e clar? Ahh! Muștele astea m-au terminat!... Fir-ar mama lor a dracu'... cu cine le-a făcut!

Palmele bătrâne făcură ocolul gâtului de câteva ori și îl loviră cu sabia de hârtie, îndemnându-l la un somn de descrețire. Ziarul nimeri doar gâtul și vreo două alune rătăcite, prinse subtil de piele cu o coadă.

– Mă, fata mea! Noi mirosim a război și oricât ne-am spăla, împuțiciunea asta nu se ia! Nu vrea să se ia!

Bătrânul intră în casă și făcu radioul să cânte. Aparatul vorbea din cuibul lui de praf, lovit în unde de copacii care-i zgâriau glasurile salariate, ce reușeau să iasă din el. Muzica antrenantă tăie perdeaua de praf și fugi să gădile urechile, care abia respirau în diferitele altitudini ale curții. Curcanii obezi urlau și ei a sălbăticie, la câte o înaltă și căutau să privească cât mai des, puținul roșu de pe flanelul băiatului. Bărbatul reveni în prispă cu o țigară proaspăt aprinsă, parcă întinerit de negreala fumului ce-i văruia plămâni și îi făcea să se înrudească cu două role de cașcaval vechi.

Lanțul ruginit al câinelui atingea pământul ca un arcuș deformat de vioară, silindu-l să fie o cutie de rezonanță, proaspăt măturată. Câinele se forța cu greu să nu muște mâinile care-l hrăneau și îl mângâiau în fiecare seară și schelălăia subțire, ca un fluierici de plastic. Se deplasa chinuit, cârmindu-și corpul canin, cu ciotul de coadă care-i mai rămăsese. Puricii părăseau frenetic burta păroasă ce se oglindea obligată, la soare. Animalul își apropie colții de mâinile băiatului, strânse ușor carnea de pe încheieturi și sfârși prin a linge toată sarea așternută pe ele.

– Nu trebuie să dansezi câinele, tataie! îl sfătui bătrânul râzând. Tu trebuie să dansezi cu fete! Pe alea trebuie să le joci! Lasă-l, încolo, că te umpli de purici! Ia! Marș d-acia!

Dansatorul scăpă de strânsoarea partenerului și fugi repede în cușca îmblănită, să-și relaxeze coloana, întinsă de dificultatea ritualului omenesc.

*

Câinele căscă dulce, arătându-și dinții albi. O urdoare pământeană îi însoțea ochiul drept. Era – la urma urmei – singurul slujitor și singura cadână a acestui ochi canin. Întunericul se

lăsă viu peste coverca acoperită cu un strat gros de folie albă. Picăturile de rouă se fereau neputincioase să intre pe lângă cuiele, ce metalizau monumentul lemnos. Coverca cucerise câmpul cu mult înainte ca strugurii să întarce lăstarul de viță. Domnea liniștită și sictirită de singurătate, plătind o simbrie ușoară – de vreo câțiva metri pătrați – unui Bachus îndrăgostit de rândurile de struguri pentru vin și stafide, ce înconjurau din toate părțile adăpostul destinat pazei și intemperiiilor Parfumul proteic al strugurilor îmbăta orice regn vegetal, care se încumeta să respire fără o mască de gaze din foi de sarmale. Urechelnițele se înfrățeau cu albinele și cu muștele și trăiau bete, într-un triumvirat culinar în burta unei văduve negre. Grupul de coverci se înfruptau, parcă, cu pământ și creșteau ștregărește. Orice jivină patrupedă sau înaripată le nimea case de energie. Și omul, lipsit de imaginație, s-a luat după ele și le-a numit la fel.

Animalul urmări gesturile mâinii hrănitoare și salută tulpina din care aceasta provenea, cu o plecăciune adormitoare a capului.

– *Ce știi, tu?! Întrebă câinele pe limba lui. Ce faci, tu, fac și eu! Aceași fugă nebună după dragoste, după parfumul unei cățele caste – pentru că așa e scris pe zgardă – care nu se frământă să-ți arate esența rădăcinilor ei. Pentru greșeala ta, pentru desfrâul și vorba ta, Dumnezeul vostru – care e inevitabil și al meu, pentru că îți beau apa – mă pedepsește și pe mine!... Și știi de ce? Pentru că strămoșii mei i-au fugărit pe Baal și Dagon³, pe când aceștia erau doar doi hoți de rând și nu au reușit să-i muște. Pentru că... într-o carte groasă, eu sunt socotit ca vită, deși pot sparge orice os din corpul tău în doar zece minute. Chiar și bazinul... care e cel mai dulce os! Crezi tu că politica e pentru oase? Osul roșu nu are drept de vot, dar are dreptul să organizeze vânători de fazani și să iubească forțat secretare, din fabrici de vagoane. Să știi de la mine omnivorule, că osul e simbolul piraților!*

Mihai sorbi o gură de aer rece și răspunse frisonului interior înfocându-se și mai mult în hainele groase, care-i asigurau o temperatură diferită în bine față de cea a viței.

– Poate să și înghețe... bobul e copt!... Nici dracu' nu are ce să-i mai facă! își zise bărbatul.

– *Tot cu mine vorbești?! Chiar vroiam să dorm!* răspunse câinele. *Oare trebuie să-ți explic teoria chibritului? Dacă... doar bei și nu ești copitat... cu toate că, tu, ai cizme... ești o burtăverde! Câți nu te-au numit câine, porc sau... geamandură?*

Somnul cuprinse și paznicul și făptura patrupedă, care se visa cu coada netăiată. Sforăiturile celorlalți oameni – beți de miros și de stat la pândă – fredonau arii de marfare ruginite. Nu peste multă vreme, palme sătule de sape și lopeți vor năvăli să rupă ciorchinii și să predea desfrâului fiecare viță. Fantezia furtului se îmbibă în roua transpirației și oferi bărbatului o felie fizică de dureri provocate de somnul deloc odihnitor și de așternuturile prea rigide. Coccoșii urlau în depărtare anunțând dimineața, care se chinuia parcă să cresteze ceva în suflete și în cărnuri. Frigul începea să pipăie sângele și burice de degete, pe măsură ce corpurile se trezeau copleșite de amorțelă.

– Plec! spuse Mihai cu voce hotărâtă, care se sforță să ajungă și la urechile sforăitorilor. O să beau la întors...

Bărbatul ieși zgribulit în patima rece a dimineții. Privi o clipă câmpul udat din cap până-n picioare de brumă și maroniu și se întoarse în lăcașul ce-l adăpostise – de nimic altceva decât de priviri – să-și ridice geanta verde, pescărească. Câinele țâșni pe lângă el și fu izbit și el în plin de frig. Schelălăi scurt de câteva ori, apoi se conformă placid, ca un cabotin machiat prost, lovit de cotoare de varză sau mere. Mihai aruncă o ultimă privire covercii și se îndreptă spre singurul loc care mai păstra o urmă de verde. O rabă lucioasă, cu tăieturi și potențial estic, îl aștepta ca un templu mănos, cu parbrizul plin de condensul somnului. Câinele mirosi cauciucurile, pline de nămol negru și umed și se lămuri că nu era ciocolată. Bărbatul bătu scurt în geam și repetă procedeul, până ce două-trei înjurături sârbești ajunseră la urechea lui. Ușa se deschise violent și un miros de dragoste corporală stătută placat cu aburi de tărie, îi

³ **Baal și Dagon** - Zei ai vechilor filistenii, strămoșii palestinienilor din zilele noastre.

izbi toate simțurile feței. Un bărbat gras și nebărbierit se ridică de lângă o femeie osoasă și firavă, care ocârâ și ea intrusul de sub basma, cu o privire împăienjenită de somn și de clipe de dragoste, învelite în haine groase.

– Ce e? întrebă omul ștergându-și ochii plin de urdori.

– Plec, Marko! Să ai mare grijă că acum se fură de obicei! În astea ultime zile, până la cules...

– Bine... O să avem grijă și de ariile tale! Ți-e frig, nu?

– Nu, nu-mi mai e. Plec din Vârșeț⁴ o perioadă. Plec să mă încălzesc. Poate mi-e și cam frig, să știi! O să vin când o să luăm aracii! Cred că nu mai are cum să înghețe, nu?

– Cine, mă? întrebă Marko, trezit de frigul ce fugise din câmp și se ascunsese tot la el în mașină.

– Bobul. Nu mai degeră, nu?

– Nu, mă! Hai noroc! Du-te și lasă-mă!

Ușa camionetei scârțâi ruginită. O jumătate de înjurătură apucă să se strecoare afară și celelalte două se proptiră în parbriz, împreună cu cealaltă jumătate, privind omul care se furișa previzibil printre băltoacele pline de frunze plutitoare.

– Ba a mă-tii! răspunse Mihai râzând.

Câmpul se pomeni cu om care îndrăzni să se urce pe coama lui și să-l străbată – așa, cu noaptea în cap. Pământul nu simțea pași de prin partea locului sau poate nu simțea căldură din cauza cizmelor groase de cauciuc. Scoarța fertilă se înspăimântă la gândul că vreun albanez sau oricare alt muslim s-ar scula cu noaptea în cap, înaintea tuturor slavilor ce respirau prin zonă, să culeagă ceva sau să scrijelească pământul cu vreo sapă. *Vreau să-l aud cum mestecă, ca să văd ce e!* mărturisi câmpul. Dumnezeu aruncă o bucată de pâine omului și această își mișcă milimetric coccisul, în amintirea unei cozi maimuțești. Din codrul de pâine, omul dădu o bucățică și câinelui. Animalul o miroși și o refuză, părăsind-o. Solul o transformă în firimituri moleculare și își potoli cu ea o galerie a foamei. Mihai tuși scurt și se grăbi să ajungă câinele, care scheuna ciupit de frigul și umezeala dimineții. Solul îngândurat recunoscuse sâmburele creștin din glasul paznicului și respiră ușurat.

– Ești de oraș, nu? întrebă Mihai pe patrușed, între două scheunături ale acestuia. De aia nu-ți place frigul!... Trebuie să te supui, mă! Mai știi?! Poate îngheață bobul...

– *Nu are cum!* declină animalul. *Bobul de strugure nu are sânge rece! E pre-saurian!*

Frigul își pierdu din culoarea rumenă cu care se ștergea de obrajii ființelor, ce îndrăzneau să-l înfrunte. Gardurile caselor anunțară sfârșitul câmpului și începutul unei așezări locuite de oameni, animale, oameni care mănâncă animale și animale care pot mânca oameni, numai din priviri. Mihai intră pe poartă și văzu steagul ud de pe sârmă, care se transformase în cămașă și semnala că în această casă mănâncă, doarme și bea un bărbat puternic. Câinele se aruncă repede spre cușca fratelui său dansator și îi povesti ce frig și ce întrebări prostești a trebuit să îndure. Dansatorul îl miroși și se convinse că orășeanul de rasă nu minte, apoi își luă lanțul și se furișă iar în casa lui caldă, de blăni.

– Ai venit așa repede? Cum e treaba? E bine? întrebă bătrânul, care ieșise în prag, fumegând un chiștoc mediu de țigară.

– E bine. Cât am scos anul trecut? 43 de saci, nu? întrebă Mihai, cu ochii la femeia care ieșise și ea să-l întâmpine.

– Parcă. Dracu' mai știe! confirmă nedumerit bătrânul.

– Anul ăsta scoatem mai mult! E bine!...

Marija se apropie și sărută încet obrazul neras al bărbatului, desfăcându-i deochiul cu care îl legase la plecare. Câinele scheună gelos și ceru și el un mângâiat. Femeia se conformă și netezi câteva secunde blana animalului, simulând un zâmbet scurt, apoi se întoarse la om. Mihai îi aruncă o privire descumpănită. Coverca îl păstrase intact și nici o ispită imaginată sau

⁴ În sârbește – Vršac.

orice alt demorfism nu se legase de corpul sau de sentimentele lui. Patrupedul mai ceru o mângâiere, dar fu ignorat cu desăvârșire. Se întoarse spre bătrân, dar acolo nu simți nici frică, nici iubire, ci doar un om gol, împistrit cu trunchi și membre și dureri alinate de fum și alcool.

– Ți-e foame? întrebă Marija, fără să aștepte un răspuns. Am făcut mâncare de cartofi! Cred că e caldă încă! Nu am știut că vii azi!

– Am venit că... Am venit că-mi era frig!

– Bine! Hai că-mi spui la masă! îl îndemnă femeia.

Masa lăcuită de lemn îl aștepta goală, mare și sătulă de cuțite înfipte adânc în carnea ei. Trei scaune cenușii păzeau obiectul din lemn, înconjurându-l. Mihai se așeză încet și își cercetă jucăuș farfuria goală. Mirosul de mâncare caldă îi încurajă simțurile și își privi din nou blidul încărcat până la margini cu cartofi și bame.

– Și... Ivo, unde e? întrebă bărbatul, între două înghițituri săvârșite cu lingura plină.

– E la școală. Abia l-am convins să se ducă! replică femeia izbucnind într-un râs molcom. Se prefăcea că e bolnav și l-am păcălit că îl duc să facă injecții... și a început să râdă, mincinosul! Și acum... e la școală!

Bătrânul ocupă și el un scaun, ignorând servitoarea și clientul care-și vedeau de sentimentelor lor în curs de mărturisire și tăie crunt pasul șovăitor al câinelui care dădea să intre în casă.

– Marș! Marș, mă, n-auzi?! Ia uite al dracu'!... Ai mânca și tu acuma?!... Noi, gata... mâncărăm!

– De, mă, tată! I-o fi și lui foame, săracu'! interveni femeia.

Un colț de pâine întins în ulei atacă patrupedul slobod, care îl urmări dezorientat, fermecat de zborul acestuia. Animalul năvăli asupra bucății de pâine și o înghiți cât putu de nemestecată, grăbit să urmărească o alta, care însă nu mai apăru.

– Ia, pune și mie o farfurie! porunci blând bătrânul. Nu plină! Așa ca să fie!

Omul tuși pătrunzător și căută să-și aprindă încă o țigară. Măinile îl înșelără și îl obligară la scotocit, hotărâte să-l lase nefumat.

– Unde l-am pus, mă? Aha! Gata!

Discuția se stinse insesizabil sub fumul gros de țigară al bătrânului, care alterna cumpănit pufăiturile cu ultimii dumicați.

– Gata! Sunt plin! Ia și pune astea la mine în cameră, ceru Mihai, ferindu-și privirea și întinzându-i Marijei un teanc de hârtii, încercând să nu de-a importanță momentului.

– Ce?... Ce sunt? întrebă femeia.

– Ce să fie?! Nu ai mai văzut? Sunt gânduri. Gânduri neterminate.

– Cât de neterminate? întrebă nelămurită Marija.

– Nu știu! De unde să știu? Chiar nu știu!...

– Și de ce nu le termini?...

– Păi, nu ți-am spus că mi-a fost frig? Vroiai să stai în frig să le termin? Nu mai suport frigul! Trebuie să mă încălzesc!

– Bine. Dă-mi-le să le duc!

Femeia părăsi camera întunecată și lăsă făpturile bărbătești cufundate în frigul și respirațiilor lor aburinde.

– Și zici că ți-e frig, nu? întrebă bătrânul, ieșind să arunce un muc de țigară.

– Da. Mi-era!

– Aham! Păi și când vrei să pleci?

Bărbatul tresări, mișcat invizibil de întrebarea incriminătoare a bătrânului, care-și aprinsese o nouă țigară.

– Cine a zis că vrea să plece? Nu am zis asta! se disculpă Mihai.

– Păi crezi că eu nu citesc ziarele? Ai spus că ți-e frig, nu? Atunci du-te, tată, să te bată minerii! Du-te să te-ncâlzească ăia cu vreo două trei bâte pe șale!...

- Nu! Nu plec d-ai! Plec că așa simt că trebuie! Plec ca să...
- Știi, mă, de ce pleci! Îi tăie vorba bătrânul. Am înțeles. Și când vă întoarceți?
- Cât putem de repede. Nu pot să mă arunc așa în fapte...
- Și pe Ivo?
- Pe el nu-l iau. Nu vreau să vadă ce-i acolo.
- Sincer să fiu, nici nu te lăsam să-l iei! spuse bătrânul încruntat.

Câinele încercă încă odată să mai pătrundă în universul mâncării, motivat de cererile instinctului. Bătrânul se ridică brusc și se prefăcu că-l aleargă. Animalul rămase drept, ca o un copac orb în bătaia vântului și își privi agresorul în ochii bătrâni și atinși de albeață.

- Marș! Odâr! Marș, mă, urâtule! Nie!

Patrupedul se întoarse grațios și mulțumii sudălmilor primite cu o ciulire bruscă al urechilor.

- Bine, mă, Mihaie! Se vede treaba că ai început să miroși ca noi și nu e de bine!
- Nu te înțeleg! Păi și cum miroșiți voi?
- Mirosim a sânge, mă! spuse bătrânul cu o voce gravă. Și barem, merită?! O să te simți mai bine? Și dacă te omoară ei pe tine, ce faci?
- Nu înțelegi, domne, că mi-e frig? Mi-e frig...
- Aaa! Să înțeleg că Marija nu te mai încălzește?... Bine! Du-te! Și când vrei să pleci?
- Păi... mă gândeam că poimâine!
- Bine. Și cu via cum facem?
- Am vorbit cu Marko. Vine el cu strugurii. I-aduce el pe toți.

Fusta bordo a Marijei apărură în încăperea afumată și asmuți asupra ei, privirile bărbătești ce luminau camera. Bărbații continuară să o fixeze tăcuți, adjudecându-și din priviri câte o părticică din corpul femeii, până ce o schilodiră la stadiul de franj dantelat.

- Ce ți-am zis eu, fata mea? izbucni bătrânul, spărgând liniștea oarbă, care se așternuse. L-ai împuțit și p-ăsta! Abia aștept să-l miroși diseară!... Șah mat! De unde piese de șah?! Răzbel în toată regula...

Mihai și femeia părăsiră camera, cu tot cu mirosul ei de mâncare de cartofi și îl lăsară pe bătrân să-și judece pricina cu două farfurii goale.

- Era beat! Lasă-l! De supărare face așa! Știi că nu e om rău!... își liniști Marija bărbatul.

*

Trenul alerga descumpănit, îngăduindu-i fiecărui ochi de apă peste care trecea, să se uite la el sub fustă. Râurile mari, de sex feminin și înțesate de pești alunecoși, încolăciți ca șerpilor – bot în coadă – își întorceau privirile pudice și și le înfingeau în mълul gros, cu care erau căptușite. Vagoanele adăposteau zeci de compartimente pistruiate cu oameni, care-și picurau vorbe acre de *fi-mio are numai zece și bărbatu-mio e în cadru armatii*, printre foi groase unse de salam și pâine moale, toate stânenind aerul cald. Bărbatul invită și obligă femeia să călătorească în singurul compartiment mai gol, care-și destupă degrabă urechile să-i audă vorbind o românească destul de pocită.

Marija își vedea liniștită de croșetatul ei, ferindu-și degetele subțiri din calea undrelelor cadmifere. Nu se preocupa de neliniștea bărbatului, dar îi spunea secrete avuabile în gând.

- *Pot oricând să-ți înfig o unealtă din asta în carne și pun pariu că nu va curge nimic, nici umed și nici uscat! Și nici nu va miroși diferit de ceea ce e afară, printre firele de păr!... mărturisi gândul femeiesc. Ești un boem al plantelor! Pot eu oare să înțep un boem al plantelor?! Nu vezi că ești plin de clei? Da. Tu ai clei, tămâie... sau cum îi zice, în loc de zgaibe. Uite! Eu am o zgaibă în genunchi... Arată-mi și tu una!*

Precista slavă își dezveli ușor piciorul de sub acoperământul blugului și scoase la iveală o armată de tuleie brune, care înconjurau o pată și mai brună de sânge închegat.

– Frumos semn o să-ți rămână! Își dădu Mihai cu părerea. Parcă e un pește! Da. E un pește! Mă întreb ce-o fi... Tu ce pește crezi că e?! Întrebă bărbatul nedumerit, stăruind cu ochii pe genunchiul femeii.

– Nu știu. Nu-mi dau seama! O să văd după ce cade zgaiba... Acum poate e pește, peste o săptămână poate va fi o căp...

– Un cuțit! o întrerupse izbitor bărbatul.

– ...o căpșună, bâjbâi femeia, mirată de intruziunea și răspunsul bărbatului.

Liniștea Marijei fu repede furată cu tot cu actele de proveniență, care atestă greutatea și vitaminele, pe care le consumă acest sentiment costisitor. Își privi din nou bărbatul și se asigură că nu-i era somn. Îi acordă toate strunele plăcute ale feței și se asigură că farmecul și neliniștea prin care trecuse mai devreme, fuseseră reale, și acum zăceau toate tăiate felii-felii, cu cuțitul la care Mihai se gândise.

– Cât mai avem? întrebă femeia.

– Mai avem ceva. Și... ce părere ai?

– E frumoasă, zise femeia privind imaginile care fugeau de ochii ei. Din tren, e frumoasă!... Tu ar trebui să-mi spui ce părere ai! E tot așa cum ai lăsat-o?

Mihai se gândi o clipă apoi lăsă frâu liber simțurilor imediate.

– E cam la fel. Să vedem ce-a mai rămas. Nu cred că s-a mai crăpat pământul în bine de când am plecat. S-a crăpat anul trecut... Da' l-a crăpat Cizmaru'... Dumnezeu sau Bog al vostru să-l odihnească așa cum trebuie! Fiecare după posibilități și după... incapacități! Sper ca acum să se reîncarneze într-o talpă de pantof! Nu! Talpă de bocanc! În talpă de bocanc e cel mai bine, că doar a fost expert la făcut tălpi pe măsura fiecăruia. Să-l încălțe lumea și să calce cu el în toți căcații posibili!

– Nu-mi place când te aprinzi! interveni Marija. Te rog să te stingi! Vrei?

Geamul începu să se murdărească de stropi mici și deveni, într-o clipită, o foaie mângălită cu apă și acuarelă ieftină, ce înfățișa un veritabil Borodino matinal, între furnici canibale și edeme succulente. Sticla se răci și se făcu rea și zgomotoasă pe toată suprafața ei, alungând peticul de tâmplă și frunte bărbătească, care cutezase să se sprijine obosită pe ea.

– Am oare de ales?! O să mă sting, ce dracu' să fac! Nu vezi că a început să plouă? replică Mihai, sprijinindu-și capul obosit de mâna stângă, care-și plătise palma în unghii sănătoase și vitamine, ca să suporte greutatea gândurilor pedepsite în turnurile cenușii și albe ale celor două creiere masculine.

Femeia își verifica cu numărători surde – doar din buze – coclețele cu care se lupta și aștepta sfioasă replica cugetului bărbătesc. Testosteronul gânditor veni cu o presiune de robinet și se uită și el o clipă la stropii de ploaie.

– Pune, timidule, capul iar la geam, că era tare bine! Pune-l, mă, că nu te mușcă picăturile! Poate te înnebunesc, dar de mușcat, nu cred!... Știi că anti-tetanosul se face în burtă? Dar la tine nu e cazul. Ești perfect sănătos! Dragostea te-a vindecat un pic. Mai ai doar un creion chimic în minte și am să-ți cumpăr o ascuțitoare... dar cred că ai tu deja un ascuțit pentru el.

– Să nu mă judeci niciodată pe ploaie! replică Mihai gândului femeiesc. Adică să nu judeci pe nimeni pe ploaie. Ai șanse mai mari să observi plantele și bucățile de carne care dorm cu el în pat, pe zăpadă, pe viscol, dar nu pe ploaie. Și dacă nu are plante și nici carne prin buzunarele zeghii, atunci sigur păstrează – tatuată pe coapsă – o sirenă ștearsă ca o hologramă sau o fărâmă de X de la LUX.

– Vorbești prostii! răspunse Marija, ignorând gândul bărbatului. Crezi că eu am venit pentru haiducismele tale? Crezi tu că de oameni morți ducem noi lipsă? Din ăia avem destui. Adevărul e că sunt și cei mai deștepți... Mi-a venit somn! explică femeia irosind un căscat ușor. Da. Exact cum ți-am spus! Minte moartă și deșteptă. Nu vreau să mai am treabă cu neprevăzutul! D-aia am venit!...

– Ți-e somn? întrebă Mihai.

Marija refuză să-i răspundă convențional și se descotorosi telegrafic de undrele și bucata de lână pe care o modela, aruncându-le grăbită în prima plasa pe care o întâlnește cu o rotire scurtă a capului.

– Pune capul la mine în poală? Pune-l, dacă ți-e somn! o invită bărbatul stăruitor.

Femeia nu așteaptă altă chemare spre odihnă și se încovoie rapid spre patul bărbătesc improvizat. Simți mirosul masculin trecând dur și filtrat în profunzime prin pâza groasă a pantalonilor. Îl trase în piept apoi adormi cu el în plămâni înlocuindu-l cu unul proaspăt ori de câte ori avea poftă.

– *În sfârșit am adormit!... concluzionă gândul femeiesc. Acum putem să ne spunem vrute și nevrute! Spune-mi acum ce te frământă și o să-ți spun și eu! Dar să nu uiți să mă trezești! Ai grijă să mă trezești! Da?!*

– *Păi multe nu ar fi de zis... Ți-am mai explicat! reacționă bărbatul. Am deșirat multe coclețe de fuste conice și am ajuns la tine. La tine am găsit o modă sufletească neîncercată. Ție îți place carnea de bărbat. Îți place carnea de mine...*

– *Nu te cred! Zău nu te cred! Și în gând îți place să mă minți! Mie îmi place să mă hrănesc lent cu veninul tău. Arăți bine în cizme de cauciuc și folosești multă hârtie igienică. Am și coșuri favorite pe care ți le storc. Apar mereu în același loc și apar pentru ca unghiile mele să le spargă ca pe un purice altoit. Nu râde, că din cauza asta apar! Altfel de ce ar mai apărea?!*

Mihai privi tulburat prin ploaia care se întetise și care fugărea toate vietățile ce cutezau să îi iasă în cale. Recunoscuse prima fărâmă de loc natal și se simți prea rebegit să mai privească peisajul, ce se înrudea și mai mult cu mintea lui, cu fiecare secundă trecută. Șanțuri tămăduitoare îi furnicară sufletul și doar un scâncit somnoros al femeii îl aduse înapoi la stadiul de pernă. Mișcă ușor din picioare și comandă trezirea răgușită a femeii.

– Hai! Hai că ajungem! Și încă plouă!... Și nici umbrele n-avem!

Marija își scărpină un os al spatelui, cu o sforțare care-i solicită un singur strop de transpirație. Stăruie scărpinatul până ce acesta începu să declanșeze o durere suportabilă și se electriza din nou cu feminitate. Limba i se plimbă leneșă, găsi zahăr în colțul stâng al gurii și poposi acolo ca să-l soarbă.

– Hai, măi, odată! spuse Mihai nerăbdător, forțând femeia să se ridice, cu tot cu ochii ei mari și împăienjeniți de nesomn. Hai, că trebuie să coborâm! Hai, că nu mai e de stat!

*

Șirul de fapte omenești își întindea brațele și sufletele bătrâne, spre chimicalele ce așteptau cuminți și parfumate în saci. Pieptarele de lână își frecau coafurile trecute prin fuse, unul de altul. Puricii săreau din basmale pe fuste și broboade și își schimbau domiciliul și sexul minei de sânge. Unii vampiri mignoni se bălăngăneau din cauza mahmurelii și se aruncau zburând, să se dregă cu sânge dulce de femeie. Alții își instalau fotografia punctată în noua casă de carne și adrenalină *că ne dau ăștia* sau deveneau mahmuri. O mare parte îmbătrâneau sorbind sânge de babă iar restul întinereau forând în fesele limpezi ale unui copil. Totul degenera într-un scărpinat schematic al unghiilor și creierelor.

Școala comunală se învechise și ea, parcă, de atâta bătrânet însilozat în curtea ei și se consola doar cu cei câțiva copii care se învrăjbeau lângă turma omenească, necăjindu-se cu porecle moștenite sau născocite, ce aveau să le stigmatizeze trăsăturile psihice întreaga viață. Puhoiul de oameni se înmulțea și căpăta o culoare și mai închisă, cu fiecare suflare vie adăugată la coadă.

– Ce e, nană, acolo? Ce e cu mașina aia mare? întrebau glasurile bătrânești care nu apucaseră încă să intre în rând.

– Au venit franțujii, fa! Au venit cu ajutoare! Hai să apucăm și noi, ce dracu'! Ia, uite pe a lu' Ristea cu sacu' la spinare!...

– Ia uite a dracu' cât a luat! Hai, bia, că nu mai apucăm nimica!

Coatele bărbătești își înfingeau extremitățile ascuțite în fiecare coastă pe care o nimereau și își făceau loc spre sacii care coborau din mașină și trosneau rând pe rând, câte o spinare neutră.

– Ce te-mpingi, bă, așa? Parcă mai luași o dată! se răsti un lungan nebărbierit, la un țăran ce se chinuia din răspuțeri să prindă gura unui sac de rafie! Doamnăă! Țasta a lu' Burtican mai luă și făină adineauri!... Doamnăă!

Cei patru zei ai ajutoarelor domneau în remorca Olimpului lor și își priveau tăcuți muritorii cum întind muncelul trupului cu tot cu brațe, pentru a apuca cu orice chip un sac cât mai plin.

– Stănescu Petre!... anunță dumnezeul cu pix și foaie.

Zeci de înjurături diferite porniră spre camion și se sfârșiră cu o duzină de mâini ridicate spre sacul, păzit de un zeu fără carte.

– Stănescu Petre, am spus! E sau nu e?!

Un om scund își făcu loc la chemarea divină și își amestecă mâinile în zăvoitul de brațe, care crescuse lângă remorcă.

– Aicea sunt! Aici sunt, domnu' Fira!

– Hai, bă, nea Petrică, ce dracu?!... Stăm o sută de ani după matală?! se răsti zeul, amenințând aerul înconjurător cu pixul.

– Le suivant⁵! ceru singura zeitatea feminină din mașină, uitându-se scurt spre Fira.

Mulțimea auzi slovele străine, ce anunțau un nou dar și porni să se îmbrâncească și mai tare, pentru câștigarea unui milimetru de proximitate.

– Mă, nu vă mai împingeți, mă! E destul pentru toți, mă! Ia! Hai înapoi doi pași toată lumea! stăruie Fira.

Puhoiul rămase indiferent la cerere și continuă să-și planteze zgomotos pădurea de brațe.

– Quel gens! Ce sont des brutes... pas des hommes!⁶ concluzionă tânăra.

– Așa e românul, doamnă! Când e de luat, nu te mai înțelegi cu el! spuse Fira râzând. Așa... Unde am rămas?... Da. Sca... Țasta nu e! Sandu Dorin!

Bărbatul cutează să se apropie mai mult decât restul solicitanților și provocă debarcarea zeității pe pământ. Fira sări din remorcă și îi făcu semn omului să se tragă spre capota rabei.

– Auzi, mă, Dorine! Du-te acasă și ia căruța că am de încărcat ceva! Mi-au dat ăștia vreo patru butelii și niște țoale și un video! Dar să nu vii acum! Vii peste două ore! Să intri prin spate, pe lângă curtea lu' Vasile Staicu!

– Păi... bine, domnu' Fira! Da', io ce fac? întrebă omul nedumerit.

– Bă, tot pungaș ai rămas și după ce a căzut Cească!... Ți dau și ție două băncioare de grâu, ce dracu' să fac! E bine?!

Omul nu mai stăruie să asculte și străbătu mulțimea ca o vitamină fricoasă, lăsând zeitatea să-și reia locul în remorcă. Strigarea continuă nestinghirită și vocile țărănești își continuă lătratul de cerere.

*

Satul se usca cu repeziciune sub picioarele străine ce învățau din nou să-i meargă drumurile. Bărbatul privea cu nostalgie casele proaspăt plouate, care căpătaseră toate culoarea agatului. Marija își apropie și mai mult fața de paltonul cafeniu al însoțitorului său masculin și se lăsă condusă de pașii rapizi ai acestuia.

– Cam pe unde e casa ta? întrebă femeia. Mai e mult?

– Am trecut de ea... răspunse Mihai, cu o voce caldă.

– Cum? Păi și de ce nu ne-am oprit? îl iscodi nedumerită Marija.

⁵ Următorul.

⁶ În traducere liberă: **Ce oameni! Țștia sunt brute... nu oameni!**

– Nu mai era nimeni. S-au mutat țiganii în ea... Adică am văzut unul ieșind. Și aveau și lucernă. Noi nu aveam lucernă înaintea... Dă-i dracu'! Trebuie să stea și ei undeva!

– Păi și...

– Pe tata sigur l-au trimis l-a pușcărie, dacă nu l-au omorât pe loc! explică Mihai calm.

– Poți să știi?! Uite o femeie! Îl îndemnă Marija, indicându-i o babă norocoasă, care apucase un sac. Întreab-o tu, că eu nu știu bine românește!

Mihai șovăi o clipă apoi somă alura bătrânească de două ori, dar femeia refuză să se oprească, cărându-și făloasă prada de rafie, ca o furnică harnică.

– Tanti! Ia, stai așa!

Bătrâna se întoarce către vocea bărbătească și își privi reclamantul în ochi. Mihai o privi și el și își mușcă violent buzele, care refuzau să se mai deschidă de uimire. Margareta rămase pironită cu ochii înfipti în cei ai bărbatului, uluită de această regăsire neașteptată. Își șterse lacrimile ce se năpusteau într-un estuar sărat, pe obrajii bătrâni și se aruncă apoi la pieptul lui, prăpădindu-și plânsul în lâna hainei groase.

– Mihăiță, mamă! Unde ai fost, mamă?

– Tata?... Mai trăiește?

– Nu știu! L-au luat și pe el și pe Lisandru! Apoi l-au luat și pe Daniel, dezvălui femeia potolindu-și cu greu plânsul.

Mihai aruncă și el o lacrimă, o șterse ușor, apoi își reluă chestionarul ignorându-le pe cele care mai veniră după ele.

– Nu mai avem timp de plâns. Au trecut prea mulți ani... și prea multă durere. A și albit durerea de atâta stat în noi!... Cine? Cine a venit după el?

– Miliția! Miliția de la Pitești! Și a venit și a lu' Fira. A lu' Fira i-a adus, mamă!

– Cine? Iulică?

– Să fie al dracu' cu sufletul și numele lui! Să-l ia dracu' de nenorocit! Fiu-său ăla înalt...

– Da. El e. Ea e nevasta mea! spuse bărbatul, arătând spre Marija. Eu am fugit la sârbi de atunci și mi-a fost bine... Zi și noapte m-am gândit la voi... dar ce era să fac? Să mă termine ăștia de tot?...

– E bine că trăiești, mamă! De ce ai mai venit, mamă? Or să te omoare ăștia și pe tine!...

Mihai o strânse din nou la piept și o sărută pe frunte.

– Cum să mă omoare, Margareto? Păi ce le-am făcut eu din ce nu mi-au făcut și ei? Nimic, nu?

Margareta își potoli plânsul și privi încurcată spre sacii albi și însoțiți de oameni, care se vedeau în urma ei.

– E la școală, mamă! Au venit francezii cu ajutoare! E tot satul acolo!

– Tot satul? Înseamnă că e și Fira...

– E și el, că el le-mparte!...

– Ce?

– Ajutoarele...

– E bine. O să mă duc și eu să-i dau o mână de ajutor. Merită și el o mână caldă... de ajutor.

– Nu te du, mamă! stăruie femeia. Nu te du!...

– Lasă-l, tanti, că d-aia a venit! A venit de frig! Lasă-l să se ducă! completă Marija.

Când mi-e sete l-aș da și pe Dumnezeu pentru o cană cu apă. Am... sau cred că noi avem iluzia că Dumnezeu este un bun vandabil. Fiecare își dă partea lui de Dumnezeu, fiecare și-l înjură și uită de el când pune mâna pe sânul unei femei.

*

Curtea se scutură încet-încet de școlarii bătrâni, care pleacă cu gândul la scotocitul final al ghiozdanului de rafie. Mihai își făcu loc printre puținii țigani fără acte, care se milogeau

pentru o țoală ruptă sau o sticlă de ulei și înaintă spre mașina care secase de bogăție, dar își cumpărase dreptul de a deveni o peșteră bilingvă.

– Domnu’! strigă Mihai prefăcut. Vreau și eu partea mea!

– Ce parte, mă ? se răsti Fira, văzându-și mai departe de lista lui și schimbând lingușeli franțuzite cu zeița galică. Nu mai e nimic! Am dat la toți!

– Păi, da, domnule... dar eu văd că mai e!

– Nu mai e nimic, mă! Du-te și te culcă! se răsti din nou bărbatul. Ia, mă... să văd eu care ești, că văd că prea ai gura mare!

Fira nu recunosc vechiul deținut și se-nmuie la glas, răzbunându-și întreruperea pe capacul pixului.

– Nu te știu, domnule! Ești de aici din Argeșelu?

– Da. Exact. Am venit să iau sacul pentru tata...

– Domne... cred că glumești! I-am dat pe toți. Cine e tatăl dumneavoastră? Ce sac? întrebă bărbatul râzând.

– Am venit să iau sacul lui Marin Scarlat. Trebuie să fie pe listă! Am venit să iau sacul... că e și sufletul lui acolo.

Zeul împărțitor își recunosc prietenul din copilărie și coborî să-l salute sfidător. Privirile se încleștară și se ocoliră potmolindu-se în încălțăminte.

– N-ai mai murit, mă, criminalule? Credeam că te-ai dus în pământ, dar văd că te-ai întors să mori aici! E bine, mă, Tijă!...

– Nu am murit! Păi dacă nu mă lăsați să mor! replică Mihai Am venit să te controlez la stomac că știu că ai probleme. Ești lacom și d-aia! Te țin minte de când aveai viermișori. Și eu aveam... recunosc! Luam amândoi Vermigal și mâncam popaz! Ce vină am eu că tu te-ai înroșit de tot?... Acum vrei să pari francez și după poate o să vrei american! Dracu’ mai știe!...

– Ești o tijă, mă! Nici nu mai știi bine românește. Cine știe pe unde ai stat băgat?!... Asta ești! Un criminal notoriu!... O să te bag eu unde trebuie!

– Păi dacă eu sunt criminal... tu ce mai ești? Mai bine sunt o tijă decât o motoretă cu ataș... Tot Motoretă ai rămas! Ești motoreta rușilor, bă! Și ăștia cară bălegar cu tine!... Adică ești un căcat de om!

– Motoreta rușilor?! Păi mai bine așa decât motoreta jidanilor! Tac-to avea două kile de aur ascunse în grădină. Abia acum au dat țiganii de el!... Dacă nu a vrut să ne spună unde sunt... că vă lăsam în pace! Acum e lângă ele...

Mihai se năpusti asupra oponentului și îl izbi puternic de mașină. Pumnii circulară unul câte unul în nasuri și gură până ce răsuflările se împreună și transformă în sunete de trântă. O lamă subțire se furișă din mâneca paltonului cafeniu, sclipi printre ochii zeului și apoi îi deschise stomacul. Fira se înmuie încet și alunecă cu ochii deschiși pe lângă trupul cald al deținutului. Mihai scoase cuțitul din relictă tăiată și îl înfipse încă o dată din inerție, potolindu-și avântul. Se uită în jur și nu auzi decât țipătul străin al franțuzoaicei blonde.

– Ia mai taci, fă, că n-are nimic! explică apașul răzbunat. Țipi ca proasta!...

Țiganii își păstrară cumpătul deși aveau inimile înghețate și evitară să privească omul rămas în picioare.

– Ce e, băieți? Ați venit și voi după saci? Luați-i pe toți că sunteți jerpeliți ca vai de voi! Din partea mea puteți s-o luați și p-asta! Luați asta și tăiați roțile!

Bărbatul aruncă cuțitul însângerat la picioarele țiganilor și se depărtă ușor de alai, lăsându-l pradă relașului și plânsetelor.

Dacă am urât vreodată vreun regim a fost din cauza faptului că nu mi-a plăcut îmbâcsirea lui. De ce trebuie ca în șablonul sufletului să includem și formula apei de la robinet? Eu unul aș vota pentru o Iugo-Rusie. Asta ni s-ar potrivi cel mai bine! Toți oamenii să fie ce trebuie și ceea ce sunt de fapt și nu știu că sunt: Iisuzoaurus Sapiens Sapiens. Nu ar mai fi lupte și nici tratate. Nu ar mai fi decât un sigur șef inventat dar respectat. Și toți ne-am iubi și ne-am

respecta. Și ar fi și tandrețe liberă între bărbați... pentru că toți ne-am închina singurei, în timpul liber la Christianosaurus Rex. Așa că nu mai veni să ne iei sufletele din curte, tovarășe! Alege odată! Cu ce vrei să ne hrănești? Cu cianură sau cu Sayonara?...

Bomba atomică sau bomba siderurgică – Scarlat Mihail Marian, august 1976.

Marija și Margareta îl așteptau tăcute exact în locul unde se despărțiseră. În măsurară cu privirea și înțeleseseră că durerea trecuse. Bărbatul se opri lângă ele și zâmbi superficial. Marija îi cuprinse palma dreaptă ignorând sângele ofilit, care se uscăse grabnic de parcă ar fi fost al lui.

- Ce e? o întrebă calm bărbatul.
- Ești cald...
- Da. Doar m-am îmbrăcat în roșu!... Nu-mi mai e frig deloc!

*

Dragostea luă foc odată cu ivirea primului sforăit. Petrișor deschise puțin pleoapele și privi aliajul femeiesc care torcea lângă el. Se înfundă și mai mult în corpul vecin până ce alungă orice fir de păr din spectrul său vizual. Femeia simți și ea mâna bărbatului, care-și vărsa căldura asupra pântecului ei. Palma plină de testosteron se transformă într-un emenagog violent. O durere nestăviluit de dulce apăru ca o pară coaptă în lobul urechii stângi. Durerea se împreună apoi cu căldura mâinii împresurătoare și se transformă într-o caznă internă prietenoasă. Aliajul femeiesc scânci ușor și deschise și ea ochii.

Orgasmul somnatic dispăru ca o hârtie udă îmbibată în lingoarea și nădușeala efortului. Bărbatul refuză să-și curme plăcerea și se forță cupid să țină sculptura femeiască aproape. O lumină obositoare năvăli dintr-un bulb proaspăt văruit și surprinse schimonosirea celor doi împreunați, ca într-un camaieu școlăresc.

– A venit! Scoală-te, că a venit curentul!... ordonă încet femeia, ferindu-și fața de tăișul electric al becului.

Minunea aduse cu ea și țipătul copilului, care veni ca un tunet castrat, la scurt timp după fenomenul luminos. Petrișor se ridică din marea de estradiol și estriol în care își scăldase relieful trupului și plăti sugarului tot tributul de lapte datorat, închis ermetic în vistieria unei sticle.

- Gata! Taci cu tati!... Gata... Șșșșș! Gata!
- Dar radioul de ce nu merge? întrebă femeia cu o voce joasă, încă stăpânită de somn. Parcă l-ai lăsat pornit, nu?
- Nu intră destul curent în el. Șșșșș! Nu vezi cum face becul? E de la ei... dă-i dracu'! Am răsturnat și cana cu apă! O să se umple parchetul... Șșșșș!
- Stinge-l mai bine... că mai rău e așa! Poate se arde. Să mai dăm bani și pe becuri acum!...
- A adormit!... șopti bărbatul bucuros. Pe la ce literă suntem? Cred că suntem pe la „v”!
- Hai în pat! Lasă prostiile! Ce tot spui acolo?!
- Dacă suntem pe la „v”... mai e foarte puțin și se termină și cu ăștia. Dar?... Ia stai? La ruși... „v” nu e „b”?
- „V” înseamnă „voi”! îl repezi femeia, acoperindu-se și mai bine cu plapuma. Nu mai vorbi tare că trezim iar copilul!... Hai în pat!
- E bine așa. „v”, „w”, „x”, „y”, „z” și gata. Vine și sfârșitul ăstora.

* O variantă a acestui text a apărut la Editura Aius, Craiova, 2008